

Redacció i administració:
 València, 244, 1er.
 Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
 215 27 84
 215 28 05
 215 24 33
 Edicions Terra Nostra S.A.
 Director:
 Joan E. Jarque i Jutglar
 D.L. 14387
 Sol·licitat control O.J.D
 Impreso en Barcelonesa
 de Publicaciones S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Us prego, Senyor, que, per la vostra gràcia, em gardeu sempre en la veritat catòlica. La sincera constància i la constant sinceritat que us dec, que dec a l'Església, que dec a la Veritat, feu que, vivint i morint, no cessi de mostrar-la"

St. Pere Canisi

N.º 73

Setmana del 15 al 21 de febrer del 1981

30 Ptes.

El bisbe d'Urgell parla de la llei del divorci

Mons. Martí i Alanis: "El matrimoni es podria convertir en una situació provisoria"

El bisbe d'Urgell i co-príncep de les Valls d'Andorra, monsenyor Joan Martí i Alanis, ha concertat unes declaracions amb CATALUNYA CRISTIANA, en les quals parla de la declaració episcopal sobre l'avantprojecte de Llei del Divorci. Havent participat en la redacció del document com a membre de la Comissió Permanent, el bisbe Joan és un testimoni de primera mà per explicar-nos què va decidir els bisbes a parlar. Heus ací les nostres preguntes i les seves respostes.

—S'ha dit que la declaració de la Comissió Permanent de l'Episcopat Espanyol sobre el projecte de llei sobre el divorci no era oportuna...

—No veig que poguéssim trobar cap més oportunitat. Primer s'havia de conèixer el text del projecte de llei. Més

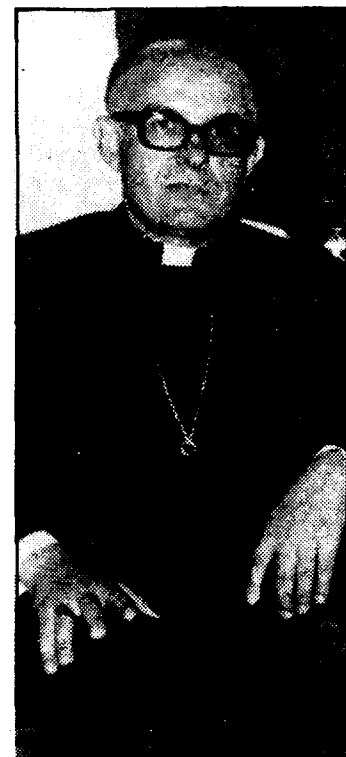
tard podria haver estat ja aprovat per les Corts... Els qui opinen que la declaració no ha estat oportuna són probablement els qui creuen que hauria estat millor no haver dit res. Jo personalment, i estic segur que la gran majoria dels bisbes, estàvem convençuts de que ja havíem dit el que calia dir i que

no era convenient tornar-ne a parlar. Aquest era l'ambient en començar la sessió. Però a mida que vàrem anar llegint els set informes tècnics, fets per juristes diferents i experts, ens vàrem anar convenent que havíem de parlar altra vegada.

—Vostè acaba d'esmentar uns informes tècnics. Ens podria dir què diuen, en substància, aquests informes d'uns experts?

—Fan veure el que una simple lectura no posa en evidència. És a dir, una colla de conseqüències negatives que se seguirien si aquest projecte de llei fos aprovat. Sobretot dues: les que es deriven del "divorci consensual" i la no assumptió

del matrimoni canònic per la llei civil. L'estudi del projecte de llei posa de manifest la filosofia subjacent a l'acceptació d'un divorci deixat al pur consens dels contraents. El matrimoni esdevé aleshores una institució provisòria, ocasional. Del concepte d'institució indissoluble, no sols es passa al d'institució soluble, sinó al d'institució inconsistent, inestable desproveïda de solidesa legal i de la protecció que la Constitució exigeix. Nosaltres hi hem d'afegir encara, que es tractaria d'un matrimoni aliè a la tradició cultural del nostre país i no cal dir a la tradició cristiana. Sota aquesta legislació (Passa a la plana 7.)

"Pel que fa a una possible influència del document en la legislació del país, tant de bo que la tingués."

Afinant

El discerniment del bisbe

Malgrat els diferents punts de vista i els diferents tarannàs eclesials, tots coincidim en reconèixer al bisbe el carisma del discerniment per a mantenir l'Església local en la comunió catòlica. Encara caldria que acceptéssim aquest carisma no com un mal necessari, les disposicions del qual seria forçós acceptar a contracor, sinó com un do preuat del Crist a la seva Església. Aleshores les decisions episcopals, sobretot aquelles preses "des de" l'altíssima responsabilitat pròpia "d'aquells que l'Esperit Sant ha posat per a conduir el poble de Déu", serien acceptades en aquella fe que és el fonament de l'ésser cristià.

Caldrien, ben segur, conversions i renúncies, fins i tot doloroses. El resultat fóra nogensmenys el creixement harmoniós del cos del Crist que és alhora signe de salvació i de contradicció per al món, i el creixement del qual s'esdevé per uns camins que no són els nostres i que escapen a les anàlisis amb les que s'intenten explicar els avatars de les societats només humanes.

Joan E. Jarque i Jutglar

El Papa, al Japó

Del dia 16, dilluns al dia 27, dijous, d'aquest mes, el Papa haurà recorregut 30.000 kilòmetres i haurà donat la volta al món. Haurà estat el viatge més llarg que haurà fet Joan Pau II. A Manila beatificarà dotze missioners dominicals, que morien màrtirs; es dirigirà als obrers de les plantacions de sucre i visitarà la leproseria de Tala. Al Japó serà rebut per l'emperador i el primer ministre. A Hiroshima visitarà el museu més impressionant del món, el de la bomba atòmica. A Nagasaki celebrarà l'Eucaristia, pregant pels que moriren a causa de la bomba atòmica.

Si els pares no demanen expressament el contrari

Bisbat de Girona: Les partides de baptisme seran inscrites en català

Girona.— La Vicaria General i de Pastoral del Bisbat de Girona ha publicat unes disposicions referents a l'administració dels Sagraments. Pel que fa al del Baptisme es demana la celebració d'una catequesi prèvia, i la prohibició d'administrar-lo fora de la parròquia, en santuaris, clíniques, hospitals o domicilis particulars. Igualment es diu que els rectors procuraran que sigui imposat al batejat un nom cristià i, si no poden aconseguir-ho, afegiran el nom donat pels pares al d'algun Sant, consignat-los ambdós en el llibre de batejats.

La inscripció de las partides es farà en català, si els pares no demanen expressament que es faci en castellà. Per això se seguirà el model oficial i es consignaran les dades amb tota precisió i claredat.

Un altre aspecte interessant és el de la traducció dels noms de pila al català. Sobre aquest punt les disposicions del Bisbat diuen que els rectors, a petició de l'interessat, major

d'edat, o dels pares i tutors si fos menor, poden canviar el nom de pila que figura en la partida de baptisme pel seu corresponent en català. Aquesta traducció cal fer-la constar al marge de la partida amb la nota següent: "El títol N., llegeixi's X". (Mitja signatura). Les còpies de les partides poden ser esteses en català o castellà, segons que ho demani l'interessat, però la certificació haurà de ser rigorosament literal.

Per últim, es disposa que cal procurar que els pares, casats només pel civil, reflexionin seriosament sobre la incoherència que suposa demanar el baptisme pel seus fills. Amb tot, aquests infants seran admesos al Baptisme si els pares ho demanen i ofereixen garanties que els educaran en la religió catòlica. Aquestes garanties consistiran en la promesa formal que fan els pares i, en perill de mort, sempre seran admesos al baptisme.

M. Caballé

A LA TERCERA EDAT NO SE L'AJUDA NOMÉS AMB PARAULES

Fa dos anys, vàrem crear el servei especial Estalvi Tercera Edat per oferir a totes les persones grans que han deixat de treballar, una fórmula d'estalvi que doni una bona rendibilitat als seus diners.

Avui, aquest servei és la nostra satisfacció més gran. Pel que ha significat als milers de persones que han vingut a nosaltres. Perquè tenim l'oportunitat de treballar per ells i amb ells. I perquè ens estimem més expressar el nostre agraïment amb fets que no pas amb paraules.

Vingui a veure'ns. Més de 100.000 persones estan molt satisfetes d'haver-ho fet en el seu dia.

Per a nosaltres, la Tercera Edat és la primera.

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

La declaració episcopal

La declaració de la Comissió permanent de l'episcopat espanyol sobre el projecte de llei sobre el divorci ha aixecat polseguera. Era d'esperar i els bisbes han estat els darrers en restar-ne sorpresos. El bisbe de la Seu, doctor Martí Alanís, ho diu ben clar en l'entrevista que ens concedí i que publiquem en aquest número: varen fer la declaració esmentada a contracor i moguts tan sols pel deure pastoral de parlar i de fer-ho ara, altra vegada, malgrat les reaccions adverses previsibles.

Però de reaccions adverses n'hi ha hagut de tota mena. Hi ha hagut la reacció inqualificable dels que abans d'haver llegit el document ja l'atacaven o el deploraven. Aital actitud no honora ningú ni que sigui agnòstic, però en un cristià esdevé inqualificable. S'ha dit també si era oportú, o si ha estat una ingerència o una

pressió inacceptable sobre els legisladors, el bisbe Joan contestà plenament aquestes objeccions.

Es fa, però, un retret als bisbes més subtil que molts es fan seu. Tanmateix ens sembla desenfocat. Es sol dir: "Que els bisbes s'adreixin als fidels... i que deixin els altres en pau".

Aquesta postura ignora dues coses. L'una és que el cristianisme es considera a si mateix com un missatge adreçat per Déu, en Jesucrist, a tots els homes. No sols els bisbes sinó qualsevol cristià se sent empès per l'apostolat, que ens és comú a tots, a presentar el missatge cristià a tots els homes i sap que la llum no s'encén per a ser amagada sinó perquè il·lumini a tots. Cadascú, després, podrà rebre la llum o refusar-la... L'altra és una conseqüència d'aquesta: per als cristians, la

lleï moral no és un conjunt de prohibicions arbitràries que Déu s'hauria empescat per a provar la nostra bona fe o el nostre amor envers Ell, posem per cas, sinó que és la revelació d'aquella forma de viure i comportar-se que és salvadora per a l'home i per tant per a tot home. Els que ens creiem dipositaris d'aquest "secret del bon ésser" de l'home, podríem ser justament titllats d'egoistes i d'insolidaris si ens el guardéssim per a nosaltres sols.

La convicció de ser portadors de "la llum que il·lumina tot home" juntament amb la lleï d'amor a tots els homes és el que ens fa parlar tot i sabent que podem ser refusats i amb un refús dolorós puix que l'amor ensofreix de veure els germans "jeure en les tenebres".

El lector escriu

Millor "mort d'En Franco" que "mort del Dictador"

Fa poc temps que sóc subscriptor i m'ha sorprès desagradablement que el setmanari es defineixi rotundament en un determinat aspecte en matèria política. Entre els vostres lectors uns seran partidaris d'un règim de govern autoritari, de democràcia orgànica, com el que tinguérem fins l'any 1975 i altres seran partidaris d'aquesta democràcia inorgànica, partidocràtica i liberal que tenim ara. Totes les opinions són respectables entre cristians mentre discorren entre les coordenades de les premises inalienables del Magisteri de l'Església. Crec que "Catalunya Cristiana" ha de respectar totes les opcions opinables dels seus lectors.

Per això m'ha fet mal als ulls quan al n.º 71 al llegir el "Punt de vista", he vist qualificada la data del 20 de Novembre del 1975 com la de la "mort del DICTADOR". Podríeu haver posat "mort de Franco", sense cap qualificació, fruit de l'opinió personalíssima de l'autor del "Punt de vista". Perquè evidentment som molts els lectors del setmanari que no considerem "Dictador" a l'anterior Cap de l'Estat Espanyol i creiem que fou un governant honest i excepcional que donà a la Pàtria 40 anys de pau, benestar, millorament social, es declarà fill de la Santa Mare Església i procurà legislar en comunió amb les normes intengibles de la Fe Cristiana. Ara no està de moda proclamar aquestes veritats i

(Passa a la pà. 4)

Quina polseguera!

Dimarts, 3. EL PROFETA

Avui els periodistes hem anat a la sortida de la reunió de la Permanent de l'Episcopat per a recollir l'anunciat document sobre el divorci, i, ¡hem tornat amb les mans buides! Haurem de tornar demà.

Per altra part no perdo el viatge: dos companys m'informen de que Gregorio Peces-Barba ja està preparant el document amb el qual el PSOE donarà resposta al nonat document episcopal. ¡La notícia dels dots profètics del meu amic, m'emociona! En altre temps, d'això, se'n deia posar-se el pegat abans del mal. I fa més temps encara a aquests senyors o senyores que deien ximpleries de cara el pervindre s'els anomenava pitonissos o pitonisses.

Dimercres, 4. CIMERA D'HIPOCRÉSIA

Ja tenim el document episcopal. Personalment em fa pena que hagi estat necessària la seva publicació i admiro la valentia dels bisbes que, per ésser fidels als seus principis, s'exposen a tot el que començaran a dir en contra d'ells. ¡És tant estrany això de que algú serveixi a contra corrent els seus principis! De totes maneres jo hauria preferit que fos la societat la que es posés dempeus en contra la forma insensata com s'estaba el laborant la lleï del divorci. En lloc de millorar la lleï Cavero, hem assistit a una autèntica estimabada, seguint la vella lleï del pèndol que tant agrada als espanyols. ¡Però la societat ha vist aquest camí amb un desesperant silenci! Estarà bé que el futur pugui reconèixer que al menys els bisbes tenien els ulls oberts i atent el coratge per a cometre el paorós pecat de fer oposició, a l'Espanya d'avui, de quelcom que els "intel·ligents" han batejat de progressista.

Lògicament, després del document han vingut les respostes. I juro que mai hauria pogut creure que hagués de llegir una cosa tant trista com la que ha fet pública el PSOE. Em resisteixo a creure que Peces-Barba hagi pogut escriure un text que reflecteix una actitud moral que no sembla enllaçar amb la seva persona.

No és que la rèplica s'hagi escrit sense haver llegit el document al qual es vol respondre; no és que no es respongui ni a una sola de les raons donades pels bisbes... El greu és que l'únic argument que utilitza aquest escrit de rèplica és l'arma més típica del pitjor feixisme: la desqualificació moral de l'adversari... remenant velles històries que no tenen res a veure amb el tema del que es parla.

Per a negar valor al text episcopal l'escrient del PSOE recorre a uns suposats errors d'un document papal de l'any 1832!; text que, a més, no ha llegit l'escrient, ja que fins esmenta equivocadament el seu títol; text que, naturalment, no té res a veure ni amb el divorci ni amb els bisbes espanyols.

Hi ha quelcom pitjor: a fi de negar validesa a les raons episcopals ara treu a relluir "la famosa pastoral col·lectiva que legitimà una lluita fratricida, que nosaltres volem superar". Demano al lector que llegeixi dues vegades aquesta frase: en ella es supera el rècord de la hipocresia. Amb una ma es diu que es vol superar la guerra, amb l'altra es desenterren i tiren a la cara els errors dels antecessors de l'enemic. Tot en una sola frase. ¿Pot superar-se una contesa recordant sense que vinguin a compte, els errors d'aquell amb qui es discuteix? ¿Què vol el redactor d'aquestes frases: que ara els bisbes comencin a fer memòria dels errors del PSOE en les mateixes dates? ¿Es això soterrar una foguera o fer-la revivre? Apunyalis si vol a l'autor d'aquest text. ¡Però que no presumeixi al

mateix temps de pacificador! I... si és possible, que descobreixi que el diàleg comença respectant a l'adversari i se segueix escoltant les seves raons i no donant respostes prefabricades abans d'escoltar-les.

Dijous, 5. TRISTESA

El meu enuig d'ahir se m'ha tornat tristesa. Em pregunto si serveix d'alguna cosa la paraula humana, si no estarem tots tan plens de prejudicis que ens hem tornat rígidament incapços d'escoltar als qui no pensen com nosaltres.

He llegit quasi tots els comentaris sorgits al voltant del document episcopal. I tant els que aplaudeixen com els que discrepen — amb poques excepcions — ho fan sense haver-los escoltat. Diuen que a Espanya va acabar fa molts anys la guerra civil. No és cert.

Divendres, 6. ORGANITZAR LA MENTIDA

Aquí vull aplaudir una exacta distinció que fa Juan Antonio Ortega, en unes declaracions a "El País": quan afirma que en matèria de divorci la seva posició seria "mantenir el projecte que el Govern va aprovar al seu dia", el periodista pregunta: "O sigui, sense les adherències social-demòcrates...?" I l'entrevistat corregeix: "Jo no crec que siguin adherències social-demòcrates: hi ha adherències innecessàries i tècniquement discutibles".

Exacte, aquest és el problema. El que s'està discutint no és si la lleï del divorci ha de ser més oberta, sinó si ha de ser millor. No, si ha de ser més progressista, sinó si està suficientment adaptada a l'Espanya d'avui. No, si ha de ser democràtica o social-demòcrata, sinó si realment és una lleï que ajudi a resoldre els problemes dels matrimonis trencats sense causar danys, al mateix temps, al conjunt del matrimoni. Aquest, i no cap altre, és el problema. El que es discuteix és una lleï que els especialistes han definit com "un centpeus jurídic". El que es rebutja no és l'existència d'una lleï de divorci, sinó una lleï plena d'incorreccions.

Per això em sembla tant desgavelladament injust el que fa "Diario 16" reduint el problema a si els espanyols volen o no volen divorci. Molts respectem una lleï sensata i seriosa de divorci, però no podem respectar l'actual projecte de lleï. Simplificar el problema, enfrontar els bisbes amb el poble a través d'una enquesta simplificadora no és solament mentir: és organitzar la mentida.

Avisos i comunicats

Centre sacerdotal. Els dies 23, 24 i 25 de febrer tindran lloc les XVI Jornades de Qüestions Pastorals a Castellaura. Per informació: C/. Rosselló, 192, pral. Tel. 323.39.20.

Secretariat de Catequesi de Barcelona. El Departament d'Audio-visual organitza pels dies 27-28 de febrer una trobada de treball per a tractar de **com utilitzar el muntatge audio-visual.** La trobada és oberta a totes aquelles persones a qui pot interessar el tema. Tindrà lloc al Casal Borja, de St.

Cugat del Vallès, des de les 7 de la tarda del dia 27 a les 3 de la tarda del dia 28. Per informació: Secretaria del Departament, c/. Diputació, 231. Tel. 254.18.98.

Entre les seves activitats habituals, el Departament té organitzats també, per aquest trimestre, un curset monogràfic sobre **expressió corporal** amb 5 sessions, a partir del 4 de març, de 7 a 9 de la tarda) i sobre **animació audio-visual** (també amb 5 sessions, a partir del 4 de març de 10 a 12 del matí i de 7 a 9 de la tarda).

Casa d'Exercicis. Covà de St. Ignasi. Manresa. Tanda d'Exercicis per a sacerdots, del 16 al 21 de febrer. Dirigeix el P. Joan Segarra S.J. Tanda d'Exercicis per a religioses, del 19 al 28 de febrer. Dirigeix el P. Josep Lluís Corrons S.J. Per inscripcions: Tel. 872.04.22.

Escola Universitària Blanquerna. Organitza per a professors d'E.G.B. els següents cursos: "Tècniques de grup i relacions humanes", a càrrec de Josep Benet i Vilas, mestre i llicenciat en Psicologia, dilluns i divendres, del 23 de febrer al 23 de març, de 7 a 9 del vespre; "Expressió plàstica i Pretecnologia artística a l'E.G.B." a càrrec de Roser Muntañola i d'Oduer,

professora de l'Escola, els dies 21 i 28 de febrer, 7,14, 21 i 28 de març, de 9 a 1. Per informació: E.U. Blanquerna, c/. Marquès de Sta. Anna 1 i 9. B-23. Tel. 228 85 44.

Trobades de joves de Montserrat. Equip Tau. Els propers dies 21 i 22 de febrer celebrarà una nova trobada a Sta. Cecília de Montserrat. Seguint amb el curs de la lluita i compromís parlarem del tema: "Cristià, home de pau". Recordeu que l'Equip Tau acull a joves de 17 a 20 anys. La trobada començarà a les 12 del migdia del dia 21. Per a més informació: Monestir de Montserrat o SIPAJ. Tel. 226 67 00.

Casa d'Exercicis de Sarrià. El dia 22 de febrer, recés per a religioses. Dirigeix el P. Joan Segarra S.J. **Institut "Teologia i Humanisme"** "Trobada de religioses" organitza pel dia 28 de febrer, a les 5 de la tarda, una trobada de preparació per a la Quaresma. El tema de reflexió serà: "La temptació en la vida cristiana". Dirigeix el P. Josep Mª Alcàcer. Lloc: Sala Penyafort, C/. Bailén, 10. tel. 246 33 00.

L'Escola de Catequesi Bíblica del mateix Institut organitza un curset bíblic que sota el tema "La llibertat

cristiana" estudiarà la Carta als Gàlates. Tindrà lloc els dies 24, 25, 26, i 27 de febrer. (de dimarts a divendres), i de 8 a 9,30 de la tarda, a càrrec del professor José Mª Alcàcer. Lloc: Sala Penyafort, c/. Bailén, 10. Per a més informació: Tel: 246. 33. 00.

4 dijous - 4 problemes. Continuant aquest cicle organitzat per l'associació d'antics alumnes, associació de pares d'alumnes i el servei de formació permanent del Col·legi del Sagrat Cor, C/. Casp, 25, el proper dia 19 de febrer, tindrà lloc la segona sessió sobre: "Implicacions ètiques de la crisi econòmica". Dirigiran el col·loqui- taula rodona Simó Aliana, professor d'ESADE, Ignasi Gispert, advocat laboralista, Josep Miralles, professor d'ESADE, Josep Ma. Sunís, professor d'ESADE. Moderador: Josep Ricart, periodista. Hora: 3/4 de 8 del vespre, al Saló d'Actes del Col·legi.

La unió de mares. Tenen la seva trobada de febrer el primer dia 18, a les 4,30, sobre el tema: "Parlem de drets i deures", a càrrec de Núria Comes. Se celebrarà l'Eucaristia. Fòrum Vergés, c/. Rosselló, 223.

Fraternitats de Betània del Germà Carles de Fou-

cauld. Us convida a participar en el seu Desert (Recés), per actualitzar en el món d'avui "El sentit de la pobresa evangèlica". Dirigeix el P. Marià Rosanas. Lloc: C/. Trafalgar 70, 1er. 1^a. Dia 22, des de les 10 del matí a les 7 de la tarda. Tel. 302.71.77.

Centre Ecumènic de Barcelona. Conferències que donarà monsenyor Ramon Torrella, Vice-president del Secretariat per la Unitat dels Cristians: Dimarts, dia 17 de febrer, a les 8 de la tarda, sobre el tema: "LA SITUACIÓ ACTUAL DE L'ECUMENISME". Dimecres, dia 18 de febrer, a les 11 del matí, sobre el tema: "EL DIALEG AMB LES ESGLESIES ORTODOXES". Lloc: Facultat de Teologia de Barcelona, Secció Sant Pacià, c/. Diputació, 231.

Trobades d'Espiritualitat A la Sala parroquial del Cor de Maria, se celebrarà la trobada d'espiritualitat n° 15, sobre el tema: "Els sagraments de la penitència". Dirigeix el P. Antoni Ma. Villarubias i Codina. Dies 21 i 22 de febrer. Començarà el dissabte, dia 21, a les 5 de la tarda amb el cant de Vespres i la Vetlla d'oració. Lloc: c/. Avda. St. Antoni Mª Claret, 47. Tel. 258 35 26.

El lector escriu

També són molts els qui pensen el contrari i prefereixen l'actual règim permissiu, acatòlic per no dir "anti", amb el seu terrorisme, pornografia, divorci, llibertinatge, etc., etc. Que cadascú pensi com vulgui. El que no està bé és que "Catalunya Cristiana" es defineixi rotundament en un sentit determinat, donant peu a ferir la susceptibilitat d'una part dels seus lectors, en matèria tan lliurement opinable. Espero no es repeteixi. / Joan Janer i Oliver.

YOGHOURT DANONE

amb la gent sana

Per encetar el dia amb un somriure, avui, més que mai, ens cal una alimentació equilibrada i sana.

I per fer-la més rica i variada, Yoghourt DANONE, l'aliment natural, sa, nutritiu i lleuger que agrada a tothom, a totes hores.

Avui, com sempre, DANONE està amb la gent sana.

Aliments frescos i naturals

Catalunya

La Generalitat invertirà cinc mil milions de pessetes en el metro barceloní

La construcció d'una gran estació de mercaderies per carretera podria començar enguany.

Entre les obres adjudicades a l'any 1980, les que estan en fase d'adjudicació i les previstes per enguany, la Generalitat invertirà uns cinc mil milions de pessetes en el Metro de Barcelona, segons afirmà el director general de Transports de la Generalitat, Joaquim Tosas Mir.

Hi haurà cursos de català per a castellano-parlants, a través de la premsa i la ràdio

Barcelona "Creiem que la ràdio, la televisió i els diaris poden cobrir la necessitat que els adults tenen d'aprendre el català", digué Aina Moll, directora general de Política Lingüística

de la Generalitat de Catalunya. La secció dirigida per ella, s'ha trobat amb un greu problema ensenyar el català als adults. A partir de l'aprovació de l'Estatut, el català és llengua oficial. Per tal que ningú resti marginat i per a que les empreses puguin emprar el català, és necessari que les secretaries coneixin la nostra llengua. Cal trobar, doncs, un mitjà per adaptar totes aquelles persones que ocupen càrrecs i que fins ara es comunicaven en castellà, per a que també, a partir d'aquest moment ho puguin fer en català.

L'Ateneu Barcelonès, declarat monument històric-artístic

Proposat pel ministre de Cultura, el Consell ha aprovat un reial decret pel qual es declara monument històric-artístic, de caràcter nacional, el palau de Sabassona o Parellada, seu de l'Ateneu Barcelonès.

L'Ateneu Barcelonès té la seva seu, des de l'any 1906, al N° 6 del carrer de la Canuda, en un edifici construït el segle XVIII, anomenat palau de Sabassona o palau Parellada, pels noms dels seus antics propietaris. És un magnífic exemplar de l'arquitectura neoclàssica, el qual, en posteriors reformes hom li donà un cert caire modernista. Situat i constituïnt un dels indrets més tranquil·litzadors de la Barcelona antiga.

Espanya

Els editors espanyols s'integren a la CEE Ja han participat en una reunió a Brussel·les

Madrid. Els editors espanyols, a través de la seva Federació de Gremis d'Editors d'Espanya, entitat representativa d'aquest sector a escala estatal i internacional, s'han integrat, desde del passat dia 1 de gener, en el Grup d'Editors de Llibres de la Comunitat Econòmica Europea.

Com a conseqüència d'això, Raul Rispa i Jaume Brull, secretari general i secretari general adjunt respectivament de la Federació, han participat en la primera reunió d'enguany dels editors comunitaris, celebrada precisament a Brussel·les.

La nota oficial de la reunió assenyala l'extens debat que hi hagué sobre la legislació europea de la propietat intel·lectual, especialment per que fa a l'harmonització de legislacions, lluita contra la pirateria, problemàtica de les fotocòpies i repercussions de l'electrònica en el camp dels drets d'autor.

L'enginyer Ryan, trobat mort

El cadàver de Ryan va aparèixer cap a la mitjanit als afores de Bilbao, en el lloc que una truca da anònima feta a Ràdio Popular havia anunciat hores abans, a la carretera que va d'Arcocha a Zaratamo, vora Galdakano.

El cos fou trobat per forces de seguretat de l'Estat, guàrdies civils i policia, que un cop tingueren coneixement de la trucada —atribuïda a un membre d'ETA—, començaren la recerca.

El cos de José Mª Ryan tenia els ulls tapats i tenia cotó obstruint-li la boca. La localització s'ha produït en una zona força boscosa.

L'enginyer Ryan era basc i fou l'enginyer cap de la central nuclear de Lemoniz. Havia estat segrestat el passat 29 de gener.

Cloenda del congrés d'UCD El triomf "oficialista" no acaba amb la crisi Els "crítics" s'enfortiren i presentaren a Lavilla com a cap de llista

Malgrat la brillant requisitòria pronunciada ahir per Oscar Alzaga, representant dels "crítics" (democristians i liberals), els "oficialistes" (social-demòcrates, martinillistes i clients d'en Suárez), aconseguiren imposar llur criteri per a l'elecció dels òrgans dirigents, mitjançant un sistema que creà la confusió en molts delegats.

Així, la llista "oficialista", amb Rodríguez Sahagún com a president i Calvo Ortega com a Secretari general, s'assegurà trenta de les vocalies de l'Executiu, restant set per als "crítics", llavant sorpreses d'última hora.

Tanmateix aquest triomf "oficialista" fou considerat com una "victòria pírrica", per molts dels observadors, ja que els "crítics" s'han anat enfortint a mesura que avançava el congrés i seguiran lluitant en un futur immediat.

Món

30.000 baixes en mig any, al PC polonès

Varsòvia. Més de trenta mil membres del Partit Comunista polonès han estat depurats d'ençà el proppassat mes de juliol, o han marxat voluntàriament, segons afirmacions del secretari del comitè central del partit, Zdislaw Kurowski. En un article aparegut al "Trybuna Ludu", òrgan del PC polonès, Kurowski diu que les depuracions han estat necessàries per adaptar el partit a les necessitats del procés de reforma iniciat després de les vagues del Bàltic d'aquest estiu passat.

"Pravda" La URSS també fabricarà la bomba de neutrons Els estrategs soviètics amenacen amb una guerra nuclear total si Nord-amèrica emprés un nou enginy

Moscou. La Unió Soviètica ha reaccionat vivament contra les intencions de l'Administració Reagan, de proseguir la fabricació de la bomba de neutrons, paralitzada pel president Carter.

La forta i ràpida protesta soviètica contra aquest nou pas en la cursa l'armament és una prova més de les pors de la URSS a la doctrina de la "guerra nuclear limitada" que els estrangers del Pentàgon creuen possible.

Punt de vista

No alinear-se és difícil

A Nova Delhi, gairebé cent estats no alineats han discutit llurs problemes, uns problemes que comencen en la mateixa difícil definició que els uneix.

En principi, la idea és lluminosa. En un món dividit en dos blocs de rics, els pobres no volen cap d'aquestes dues opcions i trien la seva: el neutralisme entre els dos grans blocs, la no alineació.

La lluminositat de la idea, tanmateix, s'estabellà contra la pràctica: des de Belgrad (1961), on va començar el moviment, fins enguany, en quatre lustres, el neutralisme ha patit la doble temptació de deixar d'ésser-ho i de dividir-se també en blocs. Tito, un dels creadors del moviment —amb Nasser i Nehru—, aprofita el neutralisme per a comptar simultàniament amb l'ajut de Washington i Moscou, però altres, molts d'altres, no han estat tan hàbils i han hagut de triar: l'opció més escandalosa en aquest sentit —escandalosa pel fet de voler continuar presumint de neutralista— és la de la Cuba de Castro: aquest, en la darrera cimera del moviment, celebrada precisament a l'Havana, va proposa que l'URSS fos considerada aliada privilegiada del moviment.

No alinear-se es difícil i, a causa d'això, el moviment neutralista és més teòric que pràctic: dos terços de la població mundial —la part econòmicament menys privilegiada del total, sens dubte— perden les possibilitats de força perquè més que un bloc són una aspiració: una aspiració teòrica. Potser perquè ésser neutralista no és ésser res: negar és poc, i l'home i els estats tendeixen a les afirmacions, i amb les afirmacions es produeixen els enfrontaments. Els neutralistes no se n'escapen. I l'Iraq xoca amb l'Iran. I Cambodja esdevé punt de diferències constants i totals entre els membres del moviment.

Perquè no alinear-se es difícil, és difícil que els estats jutgin crisis com les d'Afganistan o Cambodja fent abstracció de les posicions pròpies. Per demostrar que el neutralisme és difícil, no cal valdre's del cas extrem de Cuba, perquè és obvi que la Cuba castrista no és, ni vol, ni pot ésser neutralista, però és eloqüent de recordar el cas d'Egipte, país fundador del moviment: el seu neutralisme el menà, de primer, a l'òrbita soviètica, i en adonar-se'n per evitar-ho, no va tenir cap més solució que situar-se en l'òrbita dels EUA.

Amb aquestes bases, les successives conferències dels països no alineats són, només, espectes d'encenalls que cremen i no fan escalfor.

Josep Faulí

1981 Any de Projectes MAS-BAGÁ

Comencem aquest nou any —el 103 de la nostra llarga història— felicitant amb entusiasme tots els clients, amics i proveïdors de la nostra firma.

Estem decidits a impulsar, amb la mateixa fe i entusiasme dels millors temps, les idees i projectes de tots aquells que confiïn en la nostra consolidada experiència.

MAS-BAGA y les seves cuines industrials, les seves instal·lacions per a "snacks" y autoserveis; MAS-BAGA y els seus clients, volen enguany ésser exemple d'optimisme i de tasca ben realitzats.

Si vós necessiteu dels nostres serveis, deixeu-vos encomanar del nostre entusiasme.

S.A.M. Mas-Bagá | Barcelona-9 - Valencia, 346 - Tel. 257 15 06
Madrid-4 - Hortaleza, 17 - Tel. 221 70 09

La Conferència Episcopal reitera la seva postura davant la Llei del Divorci

Els legisladors tenen el deure d'assegurar la família i el matrimoni

La Secretaria de l'Episcopat espanyol féu públic el passat dia 4 de febrer el següent document dels bisbes:

En la seva reunió del 3 de febrer del 1981, la Comissió Permanent de la Conferència Episco-

pal Espanyola aprovà la següent declaració sobre el projecte de llei de Modificació de la Regulació del Matrimoni en el Codi Civil, tal com fou publicat al "Boletín Oficial de las Cortes Generales", Congrés de Diputats, el dia 30 de desembre del 1980.

"1. El futur del poble espanyol es va configurant amb lleis noves, la transcendència de les quals fa especialment important l'actual període legislatiu. Entre elles mereix la màxima atenció el projecte de reforma de la regulació del matrimoni en el codi civil, l'anomenada Llei del divorci (1). En efecte, el bé de la societat i el progrés vertaderament humà dels pobles depenen en gran part de l'estabilitat i de la salut moral de la família.

"Ens ocupem del projecte de llei tal com ha estat dictaminat per la comissió de Justícia del Congrés: és aquesta la formulació que suscita en la consciència cristiana no pocs interrogants i reserves, considerant-la des de la fe i àdhuc des d'un punt de vista merament ètic.

"Els bisbes de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola som ben conscients del respecte que es deu a la competència pròpia dels legisladors; però en fer pública la nostra opinió sobre l'esmentat projecte de llei exercim el nostre dret de ciutadans i, sobretot, complim el nostre deure de pastors del poble de Déu, que ens obliga a il·luminar amb la llum de l'Evangeli —tal com hem fet d'altres vegades— les qüestions morals que afecten la vida de l'home en afers de caire individual o social, "àdhuc sobre matèries referents a l'ordre polític", sempre que entrin en joc "els drets fonamentals de la persona o la salvació de les ànimes" (Vaticà II, G.S. 76).

"Aquest és el cas d'ara. El matrimoni i la família són institucions naturals anteriors a l'Estat, bàsiques en l'àmbit moral i social, i per al cristià realitats que pertanyen a la part més entranyable del ser i la vida de l'Església. I pensem que, si el projecte de llei a què ens referim arriba a ser promulgat tal com està formulat, quedaria seriosament compromès el futur de la família a Espanya i greument perjudicat el bé comú de la nostra societat.

Críteris morals sobre el divorci

"2. No repetirem aquí el que vam dir en la "instrucció col·lectiva sobre el divorci civil" publicada per la Conferència Episcopal Espanyola el 23 de novembre del 1979, la qual ratifiquem i resumim en els seus punts essencials.

"Dèiem aleshores que el divorci no és, en principi, un dret de la persona. La regulació civil del divorci, és, a tot estirar, "un suposat remei per a un mal social". Però aquest pretès remei implica alhora una amenaça greu contra l'estabilitat del vincle matrimonial, "valor summament important per a la vida

afectiva dels esposos, per al bé dels fills, per a la fermesa de la família, i, alhora, un element fonamentalment integrant del bé comú de la societat". Ordinàriament una llei de divorci "indueix a pensar que el matrimoni és dissoluble i suposa la introducció legalitzada d'un permissivisme que socava les bases més fermes de la societat i de la família", és un "tipus de legislació pràcticament irreversible", que tendeix progressivament a "la multiplicació de causes que declaren legalment trencat el compromís matrimonial". El divorci, en concedir la possibilitat legal de contraure un altre matrimoni civil, pot incitar alguns matrimonis sense problemes insolubles, però en crisis transitòries, a acudir a aquest recurs legal. El divorci, més que en un "reimei per al mal que s'intenta d'obviar", es transforma en "una porta oberta a la generació del mal".

"Afegim a aquest judici, però, que: "No ignorem que en la societat actual no tots els ciutadans entenen el matrimoni des de la nostra perspectiva cristiana. Respectem la justa auto-

nomia de l'autoritat civil, a la qual correspon de legislar tenint en compte les exigències del bé comú compost per diversos elements (3). En ordre a aquest bé comú, la prudència política del legislador, dintre d'un marc legal que protegeix i promou els béns de la comunitat familiar en ponderar les conseqüències negatives que es derivin d'una absoluta prohibició del divorci civil, tingui també en compte els greus danys morals abans esmentats que es derivarien de la seva introducció a la nostra legislació".

El divorci consensual

"3. En tot cas, sigui quina sigui la decisió que els legisladors creguin necessària per al bé de la societat, tenen el deure d'assegurar els elements fonamentals del bé comú, i entre ells, els de la família i el matrimoni.

"Tot matrimoni és intrínsecament indissoluble per dret natural; és a dir, no es pot dissoldre per l'acord mutu i privat dels cònjuges. Quan home i dona contrauen matrimoni accedeixen a una institució de la qual brolla

per a ells un vincle de caràcter permanent. El matrimoni tret d'aquesta manera ultrapassa els interessos privats dels cònjuges i, encara que ells fossin lliures per a contreure'l, no ho són per a trencar el vincle que nasqué del consentiment mutu. Aquesta indissolubilitat del matrimoni és l'expressió de les exigències de fidelitat que brollen de l'amor conjugal autèntic, de l'aliança personal dels esposos, del bé dels fills, de la dimensió social de la institució matrimonial, que trascendeix així els interessos privats dels cònjuges i limitat fins i tot el poder de l'Estat. La indissolubilitat del matrimoni no és una imposició de la societat ni brolla exclusivament d'un manament religiós sobreafegit, sinó de la mateixa essència de la realitat conjugal. "D'aquí ve —dèiem— que les normes jurídiques han de reconèixer, garantir i fomentar aquesta estabilitat del matrimoni per estar d'acord amb les exigències de l'ordre moral".

"I dèiem encara: "Considerem que és absolutament inacceptable l'anomenat divorci consensual. Una llei que intrudís el divorci de tal manera que

la pervivència del vincle quedés a disposició dels cònjuges, fóra rebutjable moralment i no podria ser acceptada per cap catòlic, ni governant ni governat. En pretendre de privatitzar així el vincle matrimonial, l'Estat no compliria un dels seus deures fonamentals de cara a un element essencialment constituït del bé comú: la protecció del mínim d'estabilitat i unitat matrimonial sense el qual no es pot parlar d'institució matrimonial".

El projecte actual de llei sobre el divorci

"4. El projecte de llei, la redacció actual del qual motiva la nostra reflexió, admet en el fons —a través de complexos formalitats legals, un divorci que equival al divorci consensual, és a dir, deixa pràcticament la pervivència del vincle matrimonial a la simple disposició dels cònjuges. És més qualssevol d'ells, per decisió unilateral, pot crear sense massa dificultat les condicions legals per a obtenir el divorci i accedir a un nou matrimoni. Sense afirmar-ho, ve a fer-se possible que una part pugui repudiar l'altra i àdhuc que pugui sol·licitar el divorci precisament el cònjuge culpable de la ruptura.

"D'aquesta manera el tipus de matrimoni que ofereix aquest projecte de llei té menys estabilitat que altres contractes sobre aspectes de menor transcendència per a les persones i per a la societat, enèrgicament protegits per les lleis, mentre que resta extremadament fràgil la unió matrimonial, amb insuficient protecció jurídica i judicial el cònjuge més dèbil i els mateixos fills. En els aspectes als que ens hem referit, aquest projecte de llei és, doncs, rebutjable des del punt de vista moral.

"5. En formular aquest judici apel·lant a valors morals objectius, ho fem en una societat democràtica i referint-nos a un estat no confessional, però en tot cas servidor del bé comú. L'autonomia del legislador ha d'entendre's sempre com respecte als drets i als deures de la persona humana. És cert que l'ordre jurídic no ha de confondre's amb l'ordre moral. No obstant, un poder polític indiferent als valors morals no té raons per a oposar-se a la injustícia i a l'anarquia perturbadora del bé de la comunitat política o per a fer respectar els drets humans en la convivència social.

Llibertat del matrimoni canònic

"6. Sorprenen també negativament les grans limitacions a les quals se sotmet el reconeixement civil del matrimoni canònic en el citat projecte de llei.

"Els ciutadans que vulguin contraure matrimoni catòlic i viure en conformitat amb les normes de l'Església que el regeixen —avui per avui la im-

(vé de la pàg. 6)

mensa majoria d'espanyols— es trobaran amb dificultats administratives i processals superiors que els qui accedeixen al matrimoni civil. Moltes de les parelles que contrauen matrimoni canònic o sacramental esperen que llur lliure opció no es redueixi davant la llei civil al ritus de les noces o celebració litúrgica: el seu matrimoni té consistència jurídica i valors propis, com es manifesta en els acords de l'Estat espanyol i la Santa Seu. En el referit projecte de llei, aquests acords no queden suficientment reconeguts.

El matrimoni sacramental indissoluble davant Déu i davant L'Església

“7. Finalment convè recordar, que el divorci civil en cap cas pot dissoldre davant Déu el vincle matrimonial dels qui es casen per l'Església. Davant Déu i davant l'Església aquest vincle matrimonial continuarà subsistent. Per això, té per a nosaltres plena actualitat l'ensenyament de Pau VI, en la seva allocució natalenca del 1970 al Sacre Col·legi de Cardenals; L'Església, no pot deixar de proclamar l'altíssim principi que, inscrit ja en el dret natural, ha estat confirmat i reforçat per als cristians

- **“No ignorem que en la societat actual no tots els ciutadans entenen el matrimoni des de la nostra perspectiva cristiana. Respectem la justa autonomia de l'autoritat civil a la qual correspon legislar tenint en compte les exigències del bé comú compost per diversos elements”.**
- **“Som conscients del respecte que es deu a la pròpia competència dels legisladors”.**
- **“Exercim el nostre dret de ciutadans i sobretot complim el nostre deure de Pastors”.**
- **“El divorci civil no pot dissoldre davant Déu, sota cap concepte, el vincle matrimonial dels qui es casen per l'Església”.**
- **“Considerem que és absolutament inacceptable l'anomenat divorci consensual”.**
- **“Aquest projecte de llei és rebutjable des del punt de vista moral”.**
- **“Creiem que l'oscil·lació extremsa de les lleis no ajuda la convivència respectuosa dels ciutadans”.**

per la llei de l'Evangelí, on Crist adverteix que l'home no pot atrevir-se a separar allò que Déu mateix ha unit. Ni pot l'Església deixar de recordar que l'observança d'una llei tan solemne i elevada és, per a l'home i par-

ticularment per al cristià, no solament un deure, sinó una garantia de bé; el bé que dimana, precisament, de la tutela que la indissolubilitat del vincle matrimonial garanteix a l'estabilitat, a la seguretat, a la serenitat

de la família, cèl·lula natural de la societat humana, i especialment dels fills” (Pau VI, Ensenyances al poble de Déu, Llibreria Editrice Vaticana, BAC, p. 456, Cfr. Ecclesia, 2 de gener del 1971, pàg.7.)

vindre de la institució matrimonial al nostre país, supliquem al Senyor que concedeixi a tots el discerniment i la fortalesa necessaris perquè les decisions legislatives siguin veritablement un servei positiu a la família i al bé comú.
Madrid, 3 de febrer del 1981”.

Notes:

(1) Projecte de Llei: Modificació de la regulació del matrimoni en el Codi Civil i determinació del procediment a seguir en les causes de nul·litat, separació i divorci, “Boletín Oficial de las Cortes Generales, Congreso de los Diputados, 30 de diciembre del 1980. Núm. 123-11.

(2) Entre els documents de la Conferència Episcopal sobre problemes concrets de moral social i política podem citar: “Alguns principis cristians relatius al sindicalisme” (3-VIII-1968), “Sobre l'Església i la comunitat política” (23-1-1973), “Els valors religiosos i morals de la Constitució” (26-X-1977).

(3). El bé comú abasta el conjunt d'aquelles condicions de la vida social en les quals els homes, les famílies i les associacions poden assolir amb més gran plenitud i facilitat llur pròpia perfecció (C. Vaticà II, G.S. 74, Cfr. Joan XXIII, Mater et Magistra AAS 53 (1961) (417).

4. Cfr. Projecte de Llei, Art. 81, 1er; 82, 5è; 86 bis; 87. Tampoc el Projecte de Llei tramès pel Govern al Congrés dels Diputats per simple decisió i consens dels cònjuges ni respectava de manera suficient les exigències de llibertat del matrimoni canònic. (Cfr. Art. 81, 2on, amb Art. 86, 2on, etc.). Però cal admetre que el Projecte dictaminat per la Comissió empitjora decisivament des del punt de vista de la valoració moral el Projecte de Llei del Govern.

5. Projecte de Llei, Art. 60, 63; 49, 2on; Disposició addicional segona, nº 2.

Crida a la responsabilitat

“8. Oferim aquests punts de reflexió, com fèrem en la nostra passada intervenció, demanant a tots els qui puguin influir en la modificació del nostre dret de família, especialment als legisladors, que meditin molt sincerament llurs determinacions”. Creiem que l'oscil·lació extremsa de les lleis no ajuda la convivència respectuosa dels ciutadans, ni assegura un futur de pau i de veritable progrés per a les famílies i per a la societat. “En aquests moments de tan decisiva importància per el per-

(Ve de la portada.)

ció les noves generacions anirien a casar-se sense poder constituir una unió seriosa i estable i sense una garantia de la protecció jurídica de llur contracte matrimonial, ja que qualsevol dels dos contraents, de forma lleugera, podria posar en qüestió la unitat conjugal. En aquest supòsit, el divorci no seria solament un remei per a les ruptures greus i irreversibles, sinó que esdevindria una possibilitat normal i ordinària de desfer el matrimoni des del mateix dia de la boda.

—Senyor bisbe, se'ls ha acusat, des de diferents mitjans d'informació, d'haver comès un acte d'intromissió en el terreny de la política volent influenciar la llibertat dels legisladors. Què hi diu vostè?

—Es tracta d'una qüestió que pot ser analitzada des de diferents punts de vista. Primer, em sembla que hauria de ser innecessari recordar que el dret d'expressió que la Constitució garanteix a tots els ciutadans i a totes les corporacions legals també el tenim els bisbes. Per tant no es pot parlar d'intromissió. I pel que fa a una possible influència en la legislació del país, tant de bo que la tingués, per això precisament hem parlat, a contrari i conscients que no plauríem pas a tothom. Hem cregut que era el nostre deure fer-ho i és això el que ens ha mogut i no pas unes preteses consideracions d'estratègia política... Aleshores i ara ignorem quina influència pot tenir la nostra declaració; en tot cas jutgem que només pot ser positiva. Cal no oblidar que també la llei influirà positiva o negativament en la tradició cristiana del matrimoni i ningú no negarà que aquest sigui el nostre terreny. I en darrer terme s'ha de tenir present que sortosament ara

els bisbes no tenim cap intervenció directa a les Corts. A l'hora de votar, els diputats i senadors restaran sols amb llurs consciències i faran lliurement el cas que creguin just de les nostres paraules i de les d'altres ciutadans.

—No volem abusar del seu temps i de la seva amabilitat, però voldríem fer-li encara una darrera pregunta. Què diria a l'opinió pública cristiana sobre aquesta declaració?

—Els diria en primer lloc que se la llegeixin. Una lectura atenta i desapassionada els farà veure que els bisbes hem volgut defensar uns valors fonamentals. També afegiria que no es deixin impressionar excessivament per les reaccions desmesurades de molts mitjans d'informació que estan al servei d'ideologies i de partits polítics tots ells compromesos per llur participació en l'elaboració d'aquest projecte de llei. I pel que fa als qui pensen que ens hauríem d'haver adreçat tant sols als creients, els he de dir que l'Església té el deure de proposar la seva fe i la seva moral a tots els homes. A més, en el nostre país, després de l'època ja superada de la “cristiandad” o del “nacional catolicisme”, moguts pel moviment de pèndol estem passant cap a una Església que alguns voldrien reduir a unes minories “selectes”, reduïda a la consciència de cadascú i finalment tancada a les sagristies. Sense estar en contra, ben al contrari, d'una fe cada vegada més conscient i personalitzada, no hem d'oblidar que l'home és un ésser social i també ha de viure i desplegar la seva dimensió religiosa en societat i és bo que aquesta l'ajudi també a ser un bon cristià. Que l'Església és pels pobres també s'ha d'entendre així: l'home és feble en la seva vida religiosa i no va contra el sa i legítim pluralisme

el procurar que l'ambient social— en el qual tanta influència tenen les lleis— no sigui totalment hostil a la fe i a la moral cristianes. Es tracta, no gensmenys, d'admetre que, en una societat competitiva com la nostra, és normal que aquells als quals pertoca vetlla pel bé comú de l'Església defensen una certa presència pública d'aquesta almenys per a obtenir que l'aire social no esdevingui irrespirable per a la consciència cristiana.

Joan E. Jarque

NOVEDAD: CON UNA DE NUESTRAS CHIMENEAS, PUEDE CALENTAR TODA LA VIVIENDA

CHIMENEAS

RO

cálidamente decorativas

EXPOSICION Y VENTA
Loreto, 36 (esquina Avenida Sarrià) Tel. 259 04 18 - BARCELONA 29)
Carretera Barcelona nº 32 - GERONA
FABRICA EXPOSICION Y VENTA
Carretera Barcelona-Puigcerdà, km 53.800. Tel. 882 01 62
HOSTALETS DE BALENYA
ABIERTO SABADOS TARDE Y DOMINGOS MAÑANA

Solicito envío catálogo sin compromiso.
Nombre y apellidos _____
Calle nº _____
Población _____
Dpto. Postal _____

EDIFICI COMERCIAL-INDUSTRIAL EN VENDA O LLOGUER

Calefacció central, ascensor, muntacàrregues gran capacitat (càrrega 4.000 kgs), entrada per a camions.
Prop de l'estació de metro Entença-Rosselló.

Superfície total: 3.000 m2. Adient per a qualsevol tipus de venda, laboratori, centre de càlcul, magatzematge (càrrega mínima 1.000 kg. 8 m2.) o per a adaptar-lo com a edifici de oficines, distribuïnt-lo per mòduls.

Telèfon 245 95 58 (hores oficina)

El "Rusc" de Tordera, un casal per a deficients mentals

El doctor Joan Pujol: "Un disminuït és un do de Déu"

Els disminuïts físics i mentals han començat a sensibilitzar l'opinió pública. Projectes de llei, literatura sobre pedagogia especial, conferències, estudis, institucions, etc. Però encara manca fer molt de camí. La visió materialista de la vida fa del disminuït un marginat que fa nosa, que crea dificultats econòmiques, socials i familiars. Això vol dir que no s'ha arribat a fons del problema.

Només una visió antropològica i ensembls cristiana, que estima la vida humana com el valor suprem, pot donar una resposta esperançadora al deficient, a la seva família i a la societat.

Una experiència colpidora i sorprenent

El senyor Joan Pujol, metge de professió i la seva esposa, la senyora Teresa de Pujol, veïns fins ara de Barcelona, pares d'un fill afectat, han iniciat una experiència que existia a l'estranger, però no al nostre país. Han deixat casa, professió i tot un munt de coses i de relacions socials, per allotjar-se en una antiga masia de pagès a quatre kilòmetres de Tordera. Un casal gran, situat en un paratge tranquil, rodejat de bosc, camps, llum, aigua i ocells, en una vessant de l'alt Montseny. Una masia elegida i aparellada per transformar-la en la llar d'un grup de disminuïts mentals. Iniciem una conversa molt interessant amb el matrimoni Pujol.

—Al mas en diem, "Rusc". Ha estat donat, sense cap contracte, per una congregació religiosa que l'havia heretat. Aquí només admetem orfes i desemparats. No a fills de famílies benestants, que voldrien —com vulgarment es diu— "deslliurar-se del paquet". Estem integrats a una organització internacional —l'Arca de Noè— que té cases per tot el món, àdhuc a l'Índia. La mare Teresa, per exemple, en té tres: una a Bombai, una altra a Madras i una altra a Calcuta.

"Un fill disminuït és un do de Déu"

Tot visitant el "Rusc" pensava quí podria haver inspirat al matrimoni Pujol una decisió tant desconcertant i un lliurement tant generós.

—La fe en Jesucrist, —em diu ell—. Només la fe en Déu Pare. Mira; fins ara, enfront del problema dels disminuïts es deia: "conformació". Però la conformació no és cap consol. L'home vol una resposta i una explicació al fet, i aquesta resposta no la pot donar una societat materialista. A Jesucrist li presentaren un dia un malalt epilèptic, i li preguntaren qui en tenia la culpa, el malalt o els seus pares. Jesús va respondre: "Ni ell ni els seus pares. És perquè es manifesti la glòria de Déu". La meva esposa i jo estem convençuts que el nostre fill disminuït és un do de Déu, i només així hem pogut donar-li gràcies i viure amb joia.

La conversa amb els Pujol em colpeix fonament. La seva espiritualitat, fe i generositat són extraordinàries, excepcionals.

—A voltes ens havien dit, per animar-nos, que "sempre hi ha un pitjor". Precisament per cristal·litzar aquesta frase que, si només es queda en paraules, no té cap sentit, sempre he exigut —em diu el doctor Pujol— que en el "Rusc" hi hagi un disminuït profund. Així els disminuïts lleugers li presten un ajut i se senten útils als altres, que estan en pitjors condicions que ells. Mira aquí el tens: Es

en Josep M.^a que passa de 60 anys. És el més estimat de la colla. Tots el complaen, el respecten i l'estimen. És com l'avi de la llar.

El secret del Rusc és la convivència de la comunitat

En el "Rusc" hi viuen el matrimoni Pujol, catorze deficients mentals lleugers i un grup de joves —nois i noies— que són els "assistents" i que han vingut espontàniament per conviure amb la comunitat.

—Aquest jovent prové de tot arreu i són de tots colors. Venen lliurement. Comencen per un cap de setmana; després, alguns, un parell de mesos. Si els interessa l'experiència, fan un compromís.

—Amb la vostra institució?
—No, no. El compromís no el fan amb la comunitat, sinó amb Déu Pare. Les paraules que diu, més o menys, el jove davant el Sagrari són aquestes: "Jo vull estar-me aquí per dos, per tres mesos, per un any, si Vós m'accepteu". Com pots veure, el compliment d'aquest compromís és una radicalització de l'evangeli. I és que comprenen que el dolor no és cap mal; és un camí d'alliberació i de purificació de l'home.

La vida del Rusc dona la sensació d'una família nombrosa. Al doctor Pujol, tothom li diu "pare" i a la seva senyora, "la mare".

—Cal subratllar que el secret de la vida del Rusc és la

El doctor Joan Pujol i senyora, fundadors de la comunitat de disminuïts en el "Rusc" de Tordera.

convivència de la comunitat, en la que els deficients s'hi senten completament integrats. Experimenten que el Rusc és seu; se senten més segurs, més equilibrats i realitzats. Es tracta, per altra banda, de reforçar la relació familiar que no tenien. Només et diré que vingué un noi del manicomí... I s'ha demostrat també que l'ambient rural els és més beneficiós que tota mena de medecines.

A toc de campana

L'horari del casal és molt variat. He tingut ocasió d'observar-ho. A redós del Rusc hi ha una bella ermita amb un campanar i una campana que m'ha cridat l'atenció.

—A toc d'aquesta campana ens llevem tots. Ens reunim a la capella. Resem i llegim un text de l'evangeli, escollit a l'atzar, del que en fem un comentari acomodat per a tots nosaltres. Després d'esmorzar tots junts, cada u va al seu treball: neteja de la casa, taller, camp o granja.

He visitat els voltants del Rusc i hi ha una granja amb més de cent gallines; conills, porcs, ovelles i cabres. Un hort amb tota classe de verdura; la bassa plena d'aigua, i més enllà, els sembrats i un bosc de pins, roures i alzines. Tot pertany més o menys al Rusc.

—Cuinem tots plegats i tots plegats rentem plats —em diu la senyora Teresa—. Després una estona de lleure, i a la tarda tots altra cop a la feina. A les set, res voluntari del Rosari. Abans de sopar, torna a dringar la campana i fem la pregària del vespre. Resem sovint l'oració de sant Francesc i el seu Càntic al germà Sol. Abans d'anar a dormir, els "assistents" fan una estona de reflexió i revisió de vida. A vegades aprofitem un retall de diari o revista, que ens inspira i dona ocasió a la conversa. No fa gaires dies que aquest retall

fou un "Afinant" de mossèn Jarque de "Catalunya Cristiana".

L'Esperit Sant té cura de les despeses

Al matrimoni Pujol no els preocupa massa el finançament del Rusc. S'ha de dir que al principi ells esmerçaren tot el reconet propi, fruit del treball i de molts anys, en aparellar el casal. Però les despeses foren molt grans. Arribaren a deure quatre milions de pessetes. Avui està tot pagat. També han aconseguit subvencions del SEREM, de FONAS, de l'Assegurança Social, com a pensionistes, i d'algunes aportacions particulars.

—Tot és obra de l'Esperit Sant. Les coses més materials les confiem a Ell, i mai no ens ha deixat sols. Com pot abandonar el Bon Déu aquells que s'abandonen a la seva proviència i al seu amor?

I encara tenen en projecte obrir una altra casa semblant per a noies disminuïdes a Moià. Perquè funcioni, caldrà la integració de joventut sana amb un compromís ferm de servei i perseverança.

—Tot anirà venint, i tu resa i escriu tot això a "Catalunya Cristiana", perquè vinguin nois i noies que es lliurin generosament a aquesta "altra joventut".

Foren les últimes paraules que em digueren el "pare" i la "mare" del Rusc. M'acomio d'ells, dels nois, dels assistents i assistentes. Mentre seguia pel senderol vora el riu que em portava a Tordera i després a Barcelona, rumiava esbalaït per tanta generositat, unes paraules que m'havia dit la senyora Teresa Pujol, durant la nostra conversa:

—El Rusc fa pensar molt al jovent que ve a veure'ns.

Al jovent i també als grans, fa pensar. L'única veritat a la vida és estimar-se. En el Rusc de Tordera s'estima i de veritat.

La comunitat del "Rusc" composta pels disminuïts i un grup de jovent —"assistents"— que es lliuren amb generositat a la cura dels deficients.

Paraula de vida

Feliços els pacificadors

Saps qui són els pacificadors de qui parla Jesús?

No són aquells que anomenem pacífics, que estimen la tranquil·litat, no suporten les disputes i es manifesten naturalment conciliadors però revelen sovint un desig recòndit de no ser destorbats, de no voler tenir maldecaps.

Els pacificadors no són tampoc aquelles bones persones que, refiantse de Déu, no reaccionen quan són provocades o bé ofeses.

Els pacificadors són aquells que estimen tant la pau que no temen d'intervenir en els conflictes per tal de procurar-la als qui estan en discòrdia.

"Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu."

Pot ser portador de pau el qui la **posseeix** en ell mateix.

Cal ser portador de pau, abans que tot, en el propi comportament de cada instant, vivint en acord amb Déu i amb la seva voluntat.

Els pacificadors s'esforcen també a crear lligams, a establir relacions entre persones, aplanant tensions, desmuntant l'estat de guerra freda que es troba en molts ambients de família, de treball, d'escola, d'esport, entre les nacions, etc.

Fins i tot a casa teva, potser de tota la vida saps que el pare no dirigeix la paraula a l'oncle, perquè una vegada es van barallar. I saps igualment que la teva àvia no es parla amb la senyora del pis de sobre, perquè sempre fa soroll. Coneixes rivalitats en el treball d'algun amic teu. Tal volta ets tu mateix que t'has barallat amb els companys d'escola, i les relacions amb gent de la teva edat que freqüenten els teus mateixos esports no són sempre exemplars: domina el desig desenfrenat de ser el primer, de superar l'altre, i no sempre per pura emulació.

Si vius en una comunitat, hauràs observat, certament, quantes desavinences petites i grans neixen i s'alimenten. La televisió, el diari, la ràdio et diuen cada dia com el món és un immens hospital, i les nacions són sovint grans malaltes extremament necessitades de pacificadors per tal de guarir relacions sovint tenses i impossibles, que amenacen amb la guerra, si és que ja no l'han començada.

"Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu."

La pau és un aspecte característic de les relacions típicament cristianes que el creient procura instaurar amb les persones amb qui està en contacte o que troba ocasionalment: són relacions d'amor sincer, sense falsedat ni engany, sense cap forma d'implícita violència o de rivalitat, o de competència o d'egocentrisme.

Treballar i establir contactes d'aquests en el món és un fet revolucionari. En efecte, les relacions que normalment existeixen en la societat són de tota una altra mena i, malauradament, sovint queden com abans.

Jesús sabia que la convivència humana era així i és per això que ha demanat als seus deixebles que facin sempre el primer pas, sense esperar la iniciativa ni la resposta de l'altre, sense pretendre la reciprocitat: "Jo us dic: estimeu els vostres enemics... Si saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari?"

"Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu."

Jesús ha vingut a portar la pau. Tot el seu missatge i el seu comportament van en aquesta direcció.

Però precisament aquesta relació nova, establerta amb les persones, desemmascara sovint les relacions socials falses, revela la violència amagada en les relacions entre els homes.

A l'home no li plau que es descobreixi aquesta veritat i hi ha el risc, en casos extrems, que respongui amb l'odi i la violència contra aquell que gosa destorbar la convivència y les estructures fins llavors existents.

Jesús, el portador de pau, fou occit per la violència de l'home.

"Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu."

"...seran anomenats fills de Déu". Rebre un nom significa esdevenir allò que el nom expressa. L'Apòstol anomenava Déu "el Déu de la pau", i saludant els cristians els deia: "el Déu de la pau sigui amb tots vosaltres".

Els pacificadors manifesten llur parentiu amb Déu, actuen com a fills de Déu, testimonien Déu que —com diu el Concili— ha imprès en la societat humana l'ordre, que té com a fruit la pau.

"Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu."

Com viuràs, doncs, aquesta paraula?

Abans de tot, difonent l'amor arreu del món. És simptomàtic que el premi Nobel de la pau hagi tocat, l'any 1980, a una dona excepcional que en la seva vida no ha fet altre cosa que estimar: la mare Teresa de Calcuta.

Després, intervindràs amb prudència quan, al teu voltant, la pau sigui amenaçada. Moltes vegades n'hi ha prou d'escoltar amb amor, fins al fons, les parts en litigi, i es troba la solució de la pau.

I per desinflar tensions que poden néixer entre persones, un mitjà no gens menyspreable és l'humor. Diu un text rabínic: "El regne futur pertany a aquells que fan broma de bona mena; perquè són pacificadors entre els homes que es disputen".

No pots, doncs, estar tranquil mentre les relacions interrompudes, sovint per menuderies, no s'hagin restablert.

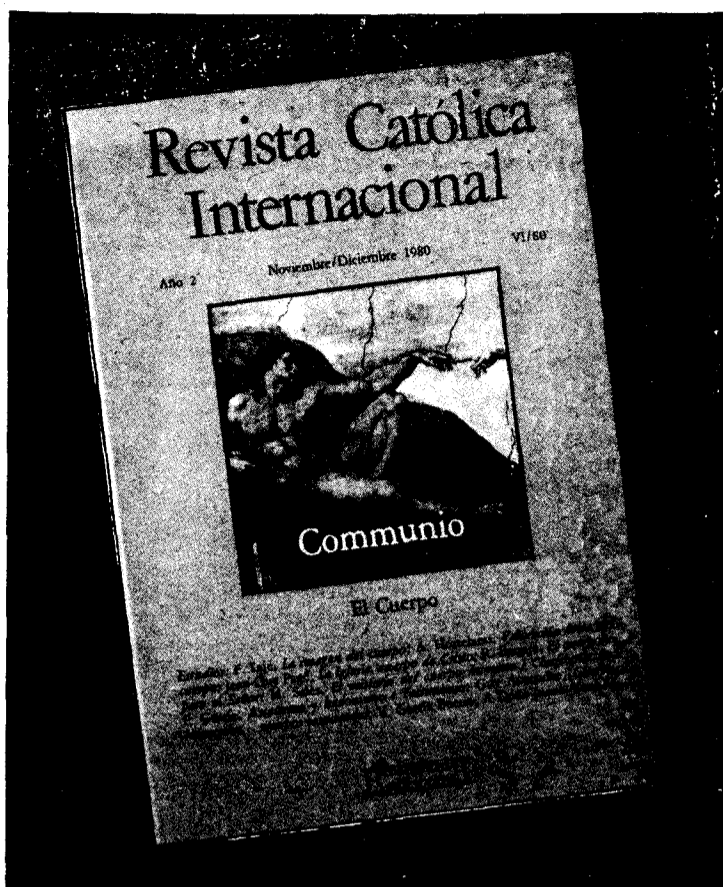
Potser podràs ser pacificador donant vida —dintre qualsevol entitat o associació de la qual formes part— a iniciatives particulars dirigides a desenrotllar una major consciència de la necessitat de la pau.

I encara et caldrà secundar com puguis l'acció dels grans i sincers pacificadors com el papa Joan Pau II, i tots els altres que existeixen a la teva nació o en el món.

L'important és que no et quedis aturat, veient passar els pocs dies que encara tens, sense fer quelcom per la teu proïsme, sense preparar-te convenientment per a la vida que t'espera.

Chiara Lubich

"COMMUNIO", una nova revista de pensament, de confrontació i de testimoni cristià

El propassat dia dos de febrer tingué lloc en el saló d'actes de la facultat de teologia de Sant Pacià, de Barcelona, la presentació a Catalunya de la revista "Communio"

En la redacció de CATALUNYA CRISTIANA han estat presents tres dels promotors de la revista en la seva edició castellana: Josep M. Oriol, d'Ediciones Encuentro; Carles Díez, catedràtic d'Institut; i Juan de Dios Martín Velasco, rector del seminari diocesà de Madrid.

Hem iniciat una conversa amb ells.

—¿Qui ha estat el fundador de la revista i quins objectius persegueix?

—La fundaren un grup de prestigiosos teòlegs, com és ara Ratzinger, Von Baltasar, De Lubac i altres. Es publica en la major part dels idiomes europeus, en braasiler i fins n'està projectada una edició en àrab. La revista és d'una temàtica teològica, en un nivell intermediari entre la investigació i la divulgació. Intenta ser constructiva sobre punts centrals de la fe i comentaris del credo cristià.

—No cobria aquest espai "Concilium"?

—No, perquè "Concilium" està redactada per un equip de teòlegs i traduït tot a distints idiomes. A més, ofereix una actitud crítica enfront dels temes tractats. "Communio" és com "una gran família", en el sentit que està escrita simultàniament en distints llengües i per diferents equips de redactors, amb col·laboracions que aprofundeixen en la problemàtica pròpia de cada país.

—Ofereix distintes seccions la revista?

—Tots els números són monogràfics, amb tres seccions molt definides: una primera d'estudis; una segona de confrontacions, fets culturals, esdeveniments, que poden ser des de l'edició d'un llibre im-

portant a la descripció d'una situació social que incideix en el món cristià; i una tercera secció de testimonis, de persones o grups que encarnen en la vida actituds i posicions que abans s'han tractat o analitzat en la mateixa revista.

—Quina gent col·labora en l'edició castellana?

—L'edició en espanyol la dirigeix Juan Laboa, professor d'història de l'Església a la Universitat de Comillas, amb un equip de redactors; entre altres, Martín Velasco, Olegario González de Cardenal i molts altres.

—Què ha motivat la presentació de "Communio" a Barcelona?

—La incorporació en la redacció de la revista d'escriptors catalans, com és ara, Josep Via i Taltabull, professor de filosofia de la facultat de teologia de Sant Pacià; Josep Ballarín, prou conegut com a escriptor i assagista; Ferrán Manresa i altres.

—Tenen cabuda en la revista els laics?

—Certament. Pel que fa a l'edició espanyola, hi col·labora un grup de seglars cristians, força coneguts en el món del pensament i de la sociologia.

—A qui va adreçada "Communio"?

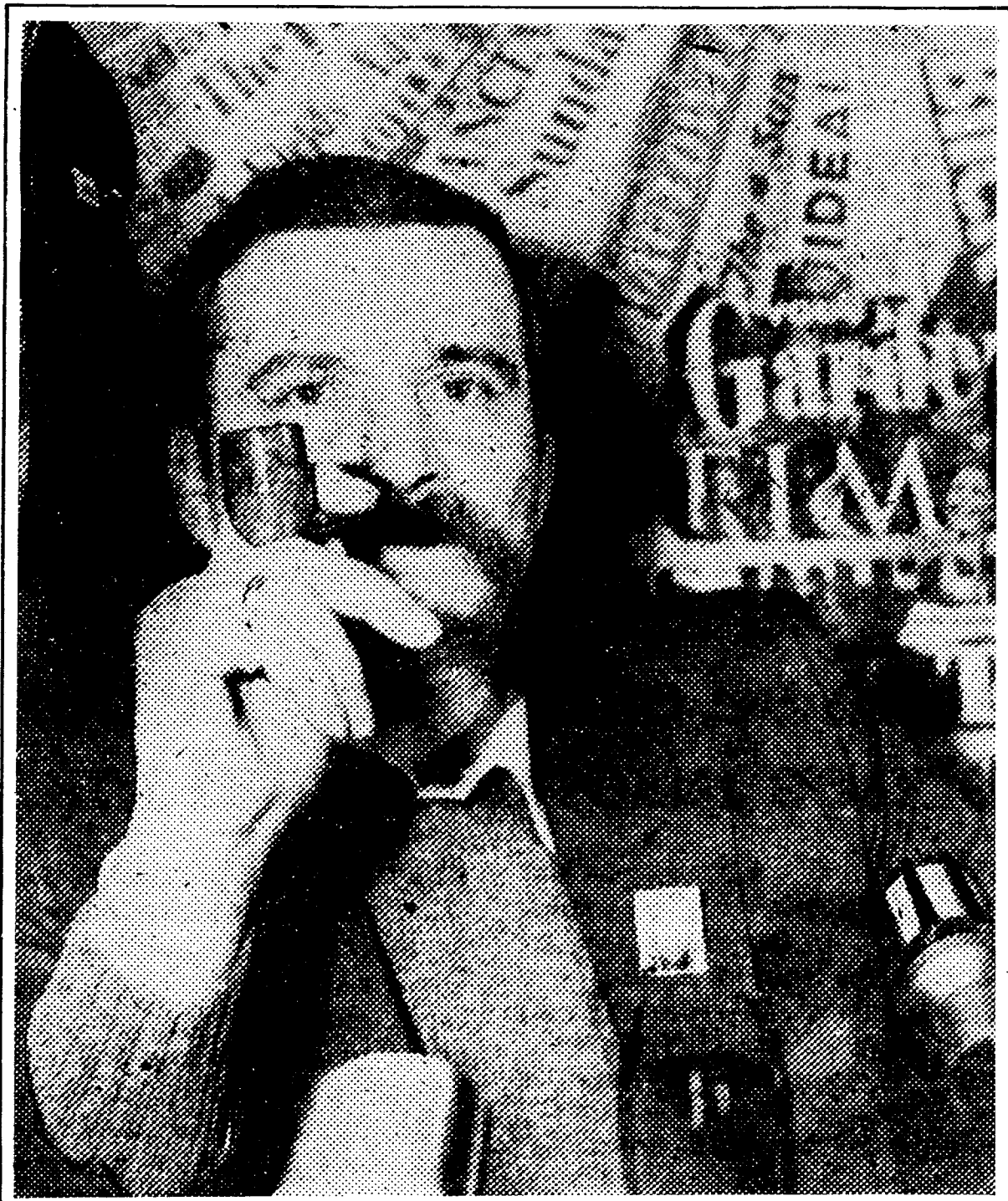
—Bàsicament, a sacerdots i religiosos, a comunitats religioses, estudiants de teologia i a un trenta per cent de seglars, professors d'instituts, catedràtics d'universitats, etc.

Desitgem que aquest ventall d'audiència per a "Communio" sigui ben ample. La revista pot ser una bona eina de treball, sobretot des que en la seva redacció s'han integrat col·laboradors de primera fila del nostre país. Així reflectirà millor el que pensa, el que viu i el que es fa a casa nostra.

Francesc Gamissans

El Papa abraçant el sindicalista polonès Lech Walesa.

Lech Walesa en una roda de premsa a Roma amb dos-cents periodistes d'arreu del món.

Lech i els "S

jutjats de Varsòvia, mentre es deia altre cop que els tancs soviètics s'acostaven a la frontera. Cal no oblidar que de tropes soviètiques, n'hi ha a tots els països limítrofs i a Polònia mateix. I tot hom sap que les tropes del Pacte de Varsòvia estan disposades a intervenir en qualsevol moment d'indicació de Moscou.

Paral·lelament aquests rumors dels vaguistes de la costa nord cada volta s'envalentien més i volien prorrogar sistemàticament les vacances per aconseguir més millores per a la classe obrera. Walesa es veia obligat a contenir el seu sindicat, que se li volia desbordar. I Walesa, un cop arribà a un acord amb el govern polonès —cosa que produí una gravíssima crisi que féu canviar els dirigents màxims de l'Estat polonès—, volgué implantar la disciplina en els afiliats al seu sindicat. Cal pensar que el tribunal de Varsòvia no es volgué acontentar amb una declaració per part dels sindicats, del compromís de respectar la Constitució polonesa, sinó que exigí que explicités el paper predominant del partit, el manteniment de les aliances internacionals i la renúncia a l'activitat política.

El nou govern polonès presidit per Kania va haver de negociar donar seguretats als russos que res de greu no passaria a Polònia per la legalització de Solidarnosc. I poc després, a final d'octubre, el consell central, òrgan suprem dels sindicats oficials de Polònia, era dissolt tot donant compliment als acords signats el més d'agost amb els vaguistes. El mateix secretari general d'aquell organisme, Mieczyslaw Grad, explicà a la premsa que quasi tot les unitats sindicals havien abandonat l'organisme. I que això havia obligat a crear un comitè de liquidació de l'organisme i acomiadar cent-cinquanta funcionaris polítics del sindicat oficial.

La batalla dels dissabtes

Aquest nou èxit envalentí la gent i hom passà a la batalla dels cinc dies de treball. És a dir, no treballar el dissabte. Els sindicats Solidarnosc ho posaren com una fita fonamental a la qual el govern s'oposà. Finalment, pel desembre el govern acceptà que el 1981 és festa un dissabte per altre. Però els sindicats volien festa tots els dissabtes; i així ho començaren a fer a partir del primer dissabte de gener malgrat les amenaces greus del govern. I majoritàriament els obrers no es presentaren a treballar. El govern no volgué acceptar la derrota tot fent constar que la reducció laboral a cinc dies costava al país 75.000 slotys, moneda nacional polonesa.

L'enfrontament seguí i finalment s'arribà a un acord: només es treballaria un dissabte de cada mes. Però a tots els sindicalistes no els va satisfer, ja que volien que Walesa no hagués cedit en res.

Durant sis dies del mes de gener, Lech Walesa ha estat a Roma. Ha estat el primer viatge a l'estranger del dirigent sindical polonès que ha commocionat el seu país i el món sencer durant el passat 1980. Semblava impossible que ningú pogués destruir els sindicats oficials comunistes en un estat comunista. Doncs, bé, això s'ha produït a Polònia i per obra i gràcia d'una colla d'homes dirigits per Lech Walesa. Aquest home ha estat el creador d'uns sindicats apolítics i aconfessionals, "Solidaritat" que han enfonsat els burocràtics, encarcarats i inútils —en la defensa dels interessos dels treballadors— sindicats comunistes. La corretja de transmissió del partit comunista, els sindicats oficials ha desaparegut per manca d'afiliats!!!

Després unes llargues vagues que potser no foren gaire conegudes pel fet de produir-se durant l'agost, i que la gent estava de vacances. Amb tot ja corregué la veu que potser hi hauria actuacions militars que avortessin l'incipient moviment sindical. Però les coses anaren pel bon camí i tot el món restà sorprès després de veure la colossal vaga a l'antiga ciutat de Danzig (ara Gdansk) en unes drassanes, les més importants de Polònia. I tot Europa quedà sorprès en veure els vaguistes confessar-se i assistir a Missa mentre tossudament es mantenia la vaga a les empreses de l'Estat, les úniques existents en els països comunistes.

La creació de Solidarnosc

Els sindicats creats a la costa del nord del país, al Bàltic, s'estengueren ràpidament; i hores d'ara tenen gairebé vuit milions d'afiliats arreu de Polònia.

Es passaren hores difícils per a aconseguir-ne la legalització als

Un líder cristià a Polònia

Lech Walesa i els nous sindicats "Solidarnosc"

que haguessin triomfat plenament els criteris reivindicatius. Simultàniament les lluites sindicals augmenten perquè el govern polonès es nega a que els sindicats de pagesos s'integrin a Solidarnosc. Aquests pagesos són petits propietaris i n'hi ha uns tres milions. L'excusa que dona el govern és que com que són propietaris no es poden sindicar. De fet, el que tem el govern és que Solidarnosc es converteixi en una força massa gran capaç d'enfrontar-se amb el propi aparell estatal.

Amb tot, a Solidarnosc ja hi ha problemes: un grup de membres del partit comunista polonès que s'havia afiliat als nous sindicats ara es fa endarrera i s'ha donat de baixa. Però això representa un tant per cent molt baix per ara.

Però Walesa i Solidarnosc no es limiten a demanar millores salarials i reducció de les hores de treball. També volien i aconseguiren una presència pública de l'Església catòlica. I una de les fites fou que la missa dominical fos retransmesa per la ràdio. Ara estan a punt d'aconseguir un altre objectiu: la supressió de la censura en la premsa. Aquesta mesura ha suscitat viva preocupació a l'URSS. Motiu pel qual Leonid Samyatin, cap del departament d'Informació Internacional del comitè central soviètic, s'estigué una setmana a Varsòvia a "conversar" amb els dirigents del partit comunista polonès per tractar sobre "mitjans de comunicació social i sobre qüestions de treball ideològic".

La Unió Soviètica no estalvia

atacs a la nova situació polonesa, i durant el mes de desembre foren molts els rumors d'una imminent ocupació militar. Aquests rumors tan sols obtingueren com a resposta unes modestes advertències dels països occidentals. Aleshores correu el rumor, mai no desmentit, d'una intervenció del papa Joan Pau II. Sembla que als funcionaris soviètics és traslladaren a Roma i dialogaren amb els principals responsables de la Secretaria d'Estat vaticana i fins amb el Papa i tot. Sembla que això influí directament en l'episcopat polonès perquè aquest és mantingui en el moderat i moderador lloc que té d'uns mesos ençà i que ha sorprès més d'un comentarista.

Walesa amb el Papa

Ja des de després dels primers èxits sindicals i del llançament de la figura de Lech Walesa, es rumorejava que faria algun viatge a l'estranger i sobretot al Vaticà. Però la notícia no quallà fins pel gener i, coincidint amb el president de la Generalitat de Catalunya, Walesa arribà a Roma. Fou rebut en un èxit aclaparador. Donà una roda de premsa amb més de dos-cents periodistes. Però la notícia que donà la volta al món fou la seva foto de genollons davant el papa Joan Pau II, el dijous 15 de gener. Aquesta audiència fou la més coneguda, però no pas la més important. El diumenge següent —l'estada a Roma durà sis dies— Walesa, la seva muller i els seus acompanyats anaven de nou al Vaticà molt d'hora del matí. I a les 7 el Papa celebrà conjuntament amb cinc preveres polone-

Els vaguistes de les drassanes de Gdańsk el mes d'agost en un moment de pregària.

sos, l'eucaristia en la seva capella privada: Després de l'evangeli el Papa digué paraules emotives: "Se'm presenta davant els ulls tot Polònia com a lloc de treball, sigui intel·lectual o manual puix que tinc ací a aquests estimats i singulars fidels, els delegats de Solidarnosc, és a dir els treballadors. Vull unir al voltant d'aquest altar els homes del treball i a tot el que contenen les seves vides. Poso al damunt d'aquest altar tot el treball polonès; tornarà a vosaltres la força que ve del Cel, gràcies al fet que l'home es fa fill de Déu i dona dignitat al propi esforç intel·lectual i físic. Us prego que feu arribar aquestes paraules meves a tots els treballadors de la nostra terra".

Posteriorment, després de la Missa, el Papa convidà a esmorzar Walesa, la seva muller Mirosława i tota la delegació sindical. Aquest costum del Papa de convidar als seus àpats algunes persones, té aquesta vegada un sentit especial que tothom copça: lluny del protocol vaticà que limita i redueix l'espontaneïtat, un àpat al menja-

dor privat del sant pare facilita el diàleg.

Després de la segona reunió amb el Papa, Walesa, ungit d'esperit franciscà, volgué traslladar-se a Assís. Walesa fou rebut per el batlle de la ciutat, a qui lliurà una medalla commemorativa de les víctimes de Danzig el 1970. Posteriorment passà a pregar davant el sepulcre de sant Francesc i admirar les pintures de Giotto. A la capella inferior també admirà un antic fresc de sant Estanislau, el primer bisbe de Cracòvia, la seu que fou de l'actual papa Wojtyła. I també feren memòria d'un sant franciscà polonès, el pare Kolbe,

mort voluntàriament a Auschwitz en substitució d'un altre membre del camp de concentració, pare de família. El pare Kolbe fou beatificat per Pau VI.

Més tard Walesa és reunit amb els sindicalistes de la comarca d'Assís, als qui repetí el que ja havia dit als principals líders de les tres més importants centrals sindicals italianes: "Només volem servir l'home". Walesa ha repetit que ell vol un sindicalisme lliure de manipulacions partidistes, que en molts casos son violentes. Vol donar també un exemple de fermesa, de diàleg i de no violència.

Ferran Camps

El missatge de Lech Walesa

Aquest sindicalista fornit, que es presenta segur d'ell mateix i de la tasca arriscada que ha emprès, que parla un llenguatge clar i diferent... sembla tret de les velles històries de Cardijn i els seus joves, que Van der Meersch novel·là amb tanta emoció. És fill d'una història diferent de la nostra. Ve de Polònia, un país on l'Església vol dir llibertat i independència nacional. Així no té cap complex ni hi ha oblitats temorencs en les seves paraules. "Només ens ocupem, ha dit a Roma, dels drets de l'home, del dret a la fe i a la seva lliure proclamació i confessió". Quant de temps feia que no ens topàvem amb una reivindicació que arreglerés drets humans i dret a la fe? És que a l'occident, els néts de Cardijn hem esdevingut uns virtuoses de la discreció religiosa i la mitja paraula. Preocupats per la nitidesa de les distincions, hem acabat donant per dissociades coses que és missió nostra fer anar plegades. Fe de les masses i reivindicacions obreres, drets de l'Església i progrés civil, canvi social i lliure joc de les institucions cristianes... són conceptes que els nostres esquemes mantenen separats. La nostra història, ben cert, no és la mateixa de Walesa. Tenim raó de voler fugir d'un cert confusióisme cívico-religiós que ens ha marcat. Però la vida continua i no podem fer perpètua ni definitiva la meta d'un moment històric determinat. Per això ens fa bé el missatge de Walesa, el sindicalista que es mira la meta a assolir des d'un altre punt de partida; i qui sap si arriba, per la drecera i sense massa neguit, on volíem anar nosaltres per camins més sinuosos: la fidelitat simultània a Déu i als homes. En tot cas, les seves paraules són transparents: "Sindicalistes, no formem un moviment confessional. Lluitem per la justícia. Però si calia, ens sabríem batre perquè els nostres fills tinguin noves esglésies".

I si des d'aquest punt de vista de la fe Walesa desvetlla en nosaltres la nostàlgia del que volíem i no hem aconseguit del tot, des d'un punt de vista estrictament sindical s'esdevé també una cosa semblant. El seu és un missatge d'independència plena del sindicalisme en relació amb els partits polítics. "No som ni serem mai un grup polític". I Joan Pau II, mestre del líder polonès, reblava el clau davant seu: "L'activitat sindical no ha de servir a cap persona ni a cap partit polític d'instrument, quan vol consagrar-se lliurement i totalment al treball i als treballadors". Qui negaria l'actualitat d'aquestes paraules, també per a nosaltres?

Joan Carrera Planas

Lech Walesa en els moments fundacionals del sindicat, independent del partit comunista, "Solidarnosc".

Centenari salesià a Espanya (1.881-1.981)

Un bisbe català, Lluch i Garriga, en féu d'introductor

El proper dia 16 de febrer es compleixen, exactament, els cent anys de l'arribada dels Salesians a Espanya. Els envià el mateix fundador, sant Joan Bosco. No va ser, tanmateix, una iniciativa seva. Com tantes altres vegades, el fundador esperà que arribés l'hora de Déu. I aquesta sonà d'una manera inesperada.

Un bon dia de 1879, el marquès de casa Ulloa, don Diego Maria de Santiago, en veure que li fallaven algunes temptatives portades a terme per ell per tal d'establir en la seva ciutat d'Utrera (Sevilla) una obra de beneficència, anà a consultar l'arquebisbe hispàlic, Fra Joaquim Lluch i Garriga.

L'arquebisbe era un català de soca-rel, nascut a Manresa i que, de jove, s'havia fet carmelita en el convent de Barcelona (1830). Els avatars de la vida pública espanyola que, en el període de la Desamortització Eclesiàstica, van impactar tan fortament sobre les Congregacions religioses, l'obligaren a marxar a Itàlia. A la ciutat toscana de Lucca sentí parlar per primera vegada d'aquell sacerdot de nom Joan Bosco. La seva vida d'apostolat entre els joves i les classes populars començaven a despertar un creixent inte-

rès en tota Itàlia. El carmelita restà admirat d'aquella figura, de la seva manera d'actuar i dels resultats que obtenia.

Passaren els anys. Lluch i Garriga tornà a Barcelona (1874). Es lliurà amb zel i intel·ligència a les seves tasques sacerdotals. El promogueren primer a la seu episcopal de Canàries (1858), després a la de Salamanca (1868) i a la de Barcelona (1874). El novell bisbe féu conèixer de seguida les seves preocupacions pel món obrer, ja que, l'any següent de la seva arribada a la Ciutat Comtal, fundà l'Institut Català d'Artesans i Obrers, l'objectiu primordial del qual era establir escoles populars.

Poc temps després, va ser nomenat arquebisbe de Sevilla (1877). Va ser aquí on es trobà amb el Marquès de casa Ulloa. L'escoltà i li proposà d'orientar la seva acció en favor dels Salesians. I així escriví a sant Joan Bosco sol·licitant la presència de la seva Obra a la ciutat d'Utrera: "Havent tingut coneixement—li deia en carta del 7 de juny de 1879 del gran bé que fa aquesta Congregació onsevulla que s'estableixi, desitjo tenir-la en la meua diòcesi". La resposta del sant fundador fou afirmativa. Havia sonat l'hora de Déu...

Una cooperadora: Doña Dorotea de Chopitea, vidua de Serra

Don Bosco preparà amb temps un grupet de Salesians que havia de traslladar-se a Andalusia, i el 20 de gener de 1881 els acomiadà afectuosament. Uns mesos abans havia dit, profèticament, al superior responsable, P. Joan Brandar: "Tu aniràs ara a Utrera, però no hi restaràs molts anys. Perquè una noble dama de Barcelona ens cridarà per tal de fundar-hi un dels centres de beneficència més importants".

Efectivament, el mes d'agost de 1882, l'esmentat Joan Brandar, ja a Utrera des del 16 de febrer de l'any anterior, rebé una missiva procedent de la Ciutat Comtal. Se li proposava una fundació en la nostra ciutat o en els seus voltants. Firmava la carta Dorotea de Chopitea, Vidua de Serra. El superior salesià comença a lligar caps... "Tenim moltes peticions per obrir cases a Espanya—deia a la senyora en carta del 4 d'octubre—, però el meu Superior General, Don Bosco, m'assegurà que aviat em cridarien de Barcelona i que allí hauríem d'aixecar una de les millors Cases de Beneficència".

I gosava deixar caure la pregunta: "¿No serà Vostè l'elegida per Déu per aixecar aquesta obra? En aquest cas—concloïa—jo li donaria l'enhonorabona".

Durant els anys 1883 y 1884 es dugueren a terme els tràmits de la fundació. "Hi hagué algunes dificultats a vèncer—explica Branda—, però a la fi ens en sortírem". Efectivament, per la festa de sant Josep de l'any 1884 s'obriren en l'antiga masia Prats, de Sarrià, els anomenats **Tallers Salesians**; és a dir, les primeres Escoles Salesianes d'Arts i Oficis, convertides avui en Institut Politècnic (Passeig de sant Joan Bosco, 42).

Tot ho havia fet possible la generositat de la Vidua de Serra, en la qual Ramon Albó i Martí veié sempre un exemple pràctic de l'"ingenium charitatis", perquè, en la seva opinió, doña Dorotea coneixia bé "les necessitats de Barcelona en un moment determinat", i sabé aplicar oportunament "els mitjans més adequats per satisfer-les" (**La caridad. Su acción y organización en Barcelona**, 281).

A Sarrià, la casa central

Aquella fundació salesiana de Sarrià, derivada de l'anterior d'Utrera, necessitava una con-

solidació definitiva. La tingué en la visita que li féu Don Bosco dos anys abans de morir. La presència de sant Joan Bosco en la primavera del 1886 serví per consolidar l'obra incipient i per projectar des d'allí el carisma salesià sobre la capital del Principat. Llavors sorgí la idea del futur temple del Tibidabo i es decidí l'immediat establiment a Sarrià de l'Institut de les Filles de Maria Auxiliadora—el primer centre que tingué a Espanya la Congregació femenina fundada pel propi sant Joan Bosco.

Al llarg del darrer decenni del segle passat, la Casa de Sarrià es convertí en el centre propulsor de l'expansió del moviment salesià per la Península. Allí s'organitzaren les forces que havien d'arribar a Barcelona (1890), a Girona (1891), a Santander (1892), a Sevilla (1893), a Rialb (Lleida) (1893), etc.

Res d'estrany, doncs, que donada la significació de Barcelona en la història salesiana a primers temps, sigui un dels centres més importants de les celebracions d'aquest Centenari Salesià, de les quals es farà ressò oportunament aquest mateix periòdic.

Ramon Alberdi.

POSTRES DANONE

Tres deliciosos suggerències Danone pel seu postre d'avui.

Danone l'ofereix fins a sis postres deliciosos, alimenticis, frescos i naturals perquè pugui escollir i variar cada dia.

Avui, per exemple, li sugereix les Cremes casolanes, tant naturals, el Flam d'ou, de llet i ous frescos, un gran aliment, i la Crema de xocolata amb nata, pur xocolata cremós i nata fresca.

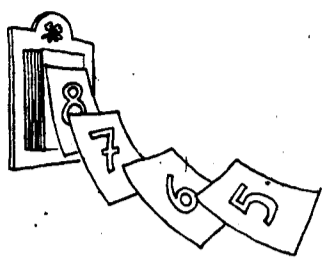
Avui, un DANONE

Quin prefereix?

Aliments frescos i naturals

Calendari

15 de febrer. VI diumenge de durant l'any. Lectures: primera Sir 15, 16-21; salm 118; segona 1C 2, 6-10; tercera Mt. 5, 17-37.

16 de febrer. Dilluns de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera Gn 4, 1-15. 25; salm 49; segona Mc 8, 11-13.

17 de febrer. Dimarts de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera Gn 6, 5-8; 7, 1-5.10; salm 28; segona Mc 8, 14-21.

18 de febrer. Dimecres de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera Gn 8, 6-13.20-22; salm 115; segona Mc 8, 22-26.

19 de febrer. Dijous de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera Gn 9, 1-13; salm 101; segona Mc 8, 27-33.

20 de febrer. Divendres de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera Gn 11, 1-9; salm 32; segona Mc 8, 34-39.

21 de febrer. Dissabte de la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera He 11, 1-7; salm 144; segona Mc 9, 1-12.

L'Església celebra

Diumenge, 15 de febrer. VI del temps ordinari. Sant Faustí i Jovita, germans màrtirs i Santa Geòrgia, verge.

El sol surt a les 6,47 i es pon a les 5,25.

Dilluns, 16 de febrer. Sant Onèssim i Faustí, bisbe i Santa Juliana, verge i màrtir.

Dimarts, 17 de febrer. Els set sants fundadors dels Servents de Maria i Sant Ròmul màrtir.

Dimecres, 18 de febrer. Sant Simeó i Eladi, bisbe; Silvà i Secundí, màrtirs.

Dijous, 19 de febrer. Sant Alvar de Còrdoba, dominic. Sant Gabí, màrtir; Mansuet, bisbe i Conrad, ermità.

Divendres, 20 de febrer. Sant Nemesi i Potami, màrtirs. Santa Amada, religiosa.

Dissabte, 21 de febrer. Sant Pere Damià, bisbe i doctor. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

La Bíblia a l'abast

Llibertat i responsabilitat humanes

(Sir 15: 15-20 grec)

És lliure l'home a l'hora de l'elecció entre el bé i el mal? I si no ho és, d'on li ve aquesta manca de llibertat? El text bíblic ens diu que sí, que l'home és lliure i responsable dels seus actes, i surt al pas de l'objecció que alguns fan volent negar aquesta qualitat humana tot atribuint a Déu, autor de la vida i de l'home, aquesta limitació. Com si diguéssim: l'home és dirigit per una força, el control de la qual no és a les seves mans, perquè Déu no l'hi ha posada: Així, doncs, l'espectacle que la humanitat ofereix dividida en bons i dolents —homes pietosos i homes impius— no és obra de Déu, sinó el resultat de la lliure elecció de l'home.

Si tu vols, guardaràs els manaments: ets tu qui has de decidir si et mantindrà fidel (v 15). L'afirmació és forta. Difícilment trobarem en tot l'A.T. una afirmació tan contundent del lliure arbitri humà. L'autor ha arribat a aquesta sentència —que en el leccionari litúrgic encapçala la lectura— com a resposta al plantejament de la qüestió que fan els adversaris del lliure arbitri humà. Val la pena llegir la formulació que en fa en vv 11-14: **No diguis que t'has apartat per culpa del Senyor, perquè ell no fa fer mai el que detesta (v 11).** Déu, creador de l'home, **el va deixar en poder del seu arbitri (v 14).** I això, no sols no és cap mal, sinó que és el millor dels béns. És el principi fonamental sobre el qual s'aguan-

ta la tasca de la construcció de tota personalitat humana: la llibertat. Si l'home, doncs, ho vol, es mantindrà fidel al Senyor.

Els vv 16s. són exemples concrets i a l'abast dse totes les intel·ligències, del principi de la llibertat humana. L'home pot viure —ser fidel a Déu— o morir —prescindir de Déu. El v 17 porta tot el ressò de l'opció que el Deuteronomi (30:15-20) ofereix al poble d'Israel: decidir-se per Jahveh és optar per la vida: decantar-se cap als ídols és llançar-se a la mort.

La saviesa del Senyor és gran (v 18a). No es tracta sols de dir que Déu tot ho fa bé i que sap exactament tot el que fa, sinó d'animar també l'home a que aculli el do de la saviesa i es posi del costat del Senyor. La llibertat, do de Déu, no ha de fer por a ningú. És precisament el principi i fonament que fa possible l'amor humà. Sense llibertat podrà haver-hi inclinació, passió, el que sigui, però no hi haurà amor. Per això Déu en fer l'home, l'ha dotat de llibertat, i malgrat tots els condicionaments que el medi ambient pugui posar a aquesta qualitat humana, l'home sempre resta responsable de la seva elecció davant del bé i del mal. Podrà estar mal informat, podrà tenir la consciència deformada, podrà ser víctima d'estadís culturals poc desenvolupats o desfassats, però en el fons del seu cor, l'home sempre resta lliure per a desitjar i cercar allò que honradament veu que és el bé.

D'aquí arrenca també un altre principi capdal: la tremenda importància que per el recte ús de la llibertat té el fet cultural i el seu constant progrés. Llibertat i coneixement —llibertat i cultura— són dos dels grans perns sobre els quals cal aguantar l'amor, i a través dels quals l'home manifesta la imatge de Déu que hi ha en ell. Per damunt de l'home hi ha Déu que el veu i coneix tot el que fa (vv 18-19), però que respecta la seva llibertat: **No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar (v 20).**

Fins aquí arriba la lògica del "savi" Jesús fill de Sirà. L'experiència de la vida dona força a la seva argumentació. El Déu creador del bé no pot estimar el mal, per tant, ni impulsa l'home a fer-lo ni pot aprovar-lo quan aquest el comet. És la lògica teològica de l'A.T. A partir de Jesús, però, la lògica d'aquesta saviesa es veu llançada endavant —progrés— per "la saviesa del cristià": El Déu bo, creador de l'home lliure, coneix la limitació i la feblesa humana, per això estima la seva criatura malgrat que aquesta hagi optat pel mal. Som a la Bona Notícia de la salvació de Déu. Que no es la justificació ni l'aprovació del mal, sinó l'alliberació de l'impiu, el qui fa el mal. Ara l'opció humana davant del bé i del mal té una altra profunditat: deixar-se alliberar o restar sempre esclau.

Josep M. Aragonès

El set fundadors de l'ordre dels servites

El Martirologi Romà commemora singularment els suposats set fundadors de l'orde dels servites de la Mare de Déu els dies hipotètics de la mort de cada un d'ells.

Després que el papa Benet XIV negués el permís de retre'ls un culte col·lectiu, Lleó XIII, a l'any 1888, o sigui, el de la seva tardana canonització, permeté aquesta festa comuna i li assignà el dia 11 de febrer, dia que a l'any 1304, tingué lloc l'aprovació canònica de l'orde.

La festa de Lurdes féu córrer d'un dia dita celebració (12 de febrer), mentre que el nou calendari ha preferit fixar-la el 17, que seria el dia aniversari de la mort d'Aleix Falconieri (1310), un dels fundadors. Hem d'observar, amb tot, que són molt obscurs els orígens de l'orde dels servites, no menys que d'altres ordes de la segona meitat de l'Edat Mitjana, concretament del segle XIII.

Els noms dels fundadors servites han estat transmesos en dues llistes que no concorden; alguns historiadors de l'orde han buscat una explicació i han dit que una de les llistes corresponia als noms que els sants en qüestió tenien en la religió.

L'orde, nascut a Itàlia en un ambient eremític i posat sota la Regla de sant Agustí, té una història complicada.

A. O.

Catequesi dels signes

VII. La paraula de Déu

- El Pare expressa i comunica la seva Paraula en el Fill.
- Jesucrist és el VERB; no solament la Paraula divina, sino també humana de Déu.
- Cal fer ressaltar la iniciativa divina, que amb la seva Paraula eficaç es la present entre els homes: Jo. 1,1; 1, 14.
- Nosaltres l'hem d'acollir i l'hem de comunicar, proclamant-la com a signe de la seva presència entre nosaltres.
- La Paraula de Déu és signe real de la presència del celebració litúrgica de l'Església. La litúrgia actualitza la Paraula, perquè per ella Déu es fa present en el seu poble.
- La Paraula de Déu és signe de Crist gloriós, cap de l'Església, que parla al seu poble.
- En la Paraula de Déu es fonamenta tota la nostra doctrina cristiana i la catequesi que fem.
- La Paraula de Déu forma part de l'estructura de la celebració litúrgica de l'Església. La litúrgia actualitza la Paraula, perquè per ella Déu es fa present en el se poble.
- La Paraula de Déu construeix l'Assemblea local, i l'Assemblea local fa eficaç la Paraula de Déu.

- La Paraula proclamada a l'ambó, es sacramentalitza per l'eucaristia, a l'altar.
- La Paraula de Déu: S'ha d'escoltar S'ha d'estimar. S'ha de viure, celebrant-la i posant-la a la pràctica de la vida.
- Les Aclamacions: Són signes de resposta i acceptació de la Paraula proclamada.
- Els Silencis: Són signes de respecte i de reflexió.
- L'Homilia: Ha d'ajudar la vivència personal i comunitària de la Paraula.

CAL PARAR ATENCIÓ!

- El lloc de la proclamació de la Paraula, ha de destacar en el temple.
- L'AMBÓ és important: cal cuidar la seva forma i estètica, ha de ser semblant a l'altar, però diferent; ha d'estar a prop del poble, però que ressalti; cal que faci convergir l'atenció de tots, vers la Paraula.
- El lloc de proclamació de la Paraula és l'ambó; mai l'altar, lloc de sacrifici.
- Altar i ambó han d'estar separats però units: la Paraula es proclama a l'ambó; i a la llum de la Paraula se celebra l'Eucaristia a l'altar. És Crist que uneix ambó-altar, Paraula-Eucaristia.

F. Xavier Parés

SC. núm. 51: PERQUE LA TAULA DE LA PAROLA DE DÉU SIGUI MÉS ABUNDANT PER TOTS ELS FIDELS, CAL OBRIR AMB MAJOR PLENITUD, ELS TRESORS DE LA BIBLIA PER TAL QUE, EN UN PERIODE DETERMINAT D'ANYS, ES LLEGEIXI AL POBLE LES PARTS MÉS SIGNIFICATIVES DE LA SAGRADA ESCRITURA.

— La "taula de la Paraula" és essencial en tota celebració litúrgica.

Per primera vegada la cerimònia se celebrarà fora de Roma

Joan Pau II beatificarà a Manila un grup de dominics

Joan Pau II proclamarà solemnement beats a Manila, Domingo Ibáñez de Erquicia, dominic espanyol i quinze companys seus, pertanyents a l'orde dominicà. És la primera vegada en la història de l'Església que el Papa celebra una beatificació solemne en una església local, fora de Roma. Es com la redescoberta de la dimensió "missionera" de l'Església.

Nagasaki, ciutat-calvari

La ciutat de Nagasaki, a l'illa de Kyushu (Japó) ha estat mauladament cèlebre el segle XX, d'ençà que el mes d'agost de l'any 1945 esclatà una de les primeres bombes atòmiques.

Centenars de milers de persones restaren cremades o moriren a conseqüència de les radiacions nuclears.

A finals del segle XVI i a la primera meitat del segle XVII la ciutat afectada per la bomba atòmica fou també molt cèlebre. Era la ciutat més important de l'imperi nipó en la història del cristianisme: hi foren martiritzats milers de cristians, japonesos i estrangers, en una perllonçada persecució de més de quaranta anys. Nagasaki tingué un calvari de sang als passats segles, tal com ha succeït al segle XX.

Catalunya dominicana a Nagasaki

Entre els anys 1622 i 1628 hi hagué tres dominics catalans formats i sortits del convent de Santa Caterina, companys o predecessors dels nous beats en la mateixa tasca evangelitzadora, els quals foren sacrificats al mateix lloc.

El pare Jacint Orfanell, nat a la Jana (Baix Maestrat), fou cremat a foc lent el 10 de setembre del 1622. El pare Lluís Exarch Bertran, nebot de sant Lluís Bertran, fill de Barcelona, també fou cremat de la mateixa manera el 1627. I el pare Domènec Castellet, fill d'Esparreguera, sofrí el mateix turment el 8 de setembre del 1628. Tots tres foren martiritzats a Nagasaki.

Tots tres foren beatificats solemnement, junt amb d'altres

companys per Pius IX, el 1867.

Catalunya hi és present amb la seva sang, a Nagasaki, a través d'aquests tres beats dominics. I hores d'ara reviu la seva presència missionera al Japó, amb els nous beats.

Els nous beats

Dels setze que formaven el grup, hi ha onze religiosos dominics: nou sacerdots i dos germans cooperadors; hi ha dues dominiques seglars i tres catequistes, vinculats espiritualment a l'orde.

D'ells, quatre són espanyols; hi ha un francès, un italià, un filipí, i nou japonesos.

Heus ací llur "carnet d'identitat", segons la nació d'origen:

a) espanyols:

Pare Domingo Ibáñez de Erquicia, sacerdot dominic, nat a Régil (Sant Sebastià). Arriba al Japó el 1623 i treballa clandestinament durant deu anys, fins que, denunciat per un cristià apòstata, és agafat. Mor el 18 d'agost del 1633, condemnat al turment de "forca i sot". Ensenes era vicari provincial dels dominics al Japó, raó per la qual encapçala el grup.

Pare Lucas del Espiritu Santo, sacerdot dominic, nat a Carracedo (Astorga). El 1623 passa de Manila al Japó, on treballa amb molta força i risc, sempre en la clandestinitat, fins el 1633. És agafat i condemnat a mort.

Pare Antonio González, sacerdot dominic, nat a León. El 1636 marxa voluntàriament de Manila al Japó i és agafat junt amb els seus companys, tot entrant al país; el 24 de setembre del 1637 mor a la presó, després de cruels turments.

Pare Miguel de Aozaraza, sacerdot dominic, nat a Oñate

(Guipúzcoa). Arriba al Japó en la mateixa expedició que l'anterior, i té la mateixa fi. Fou decapitat a Nagasaki. Era el 29 de setembre del 1637.

b) francès:

Pare Tomàs Guillem Courtet, sacerdot dominic, nat a Serignan, (Montpeller). Arriba al Japó amb els dos companys anteriors. Sofreix els mateixos turments que el pare Aozaraza i és decapitat el mateix dia i al mateix lloc.

c) italià:

Pare Jordà Ansalome, sacerdot dominic, nat a San Stefano Quisquina (Agrigento-Sicília). Arriba al Japó el 1623, i dos anys després és agafat i condemnat a mort amb diversos i cruels turments. Mor el 16 de novembre del 1634.

d) filipí:

Lorenzo Ruiz, seglar, nat a Bimondo (Manila). Casat i pare de tres fills, presumpte implicat en un fet delictiu, fugí de Filipines i s'uneix com a catequista missioner al grup del pare Antonio González. Agafat en arribar al Japó, el 1636, no cedeix en confessar la seva fe ni davant els afalacs i promeses de llibertat, ni davant les tortures. Mor amb el pare Aozaraza, el 29 de setembre del 1637. És cremat i llençat a la mar.

e) japonesos:

Pare Santiago de Santa Maria, sacerdot dominic. Després de retornar a la seva pàtria, el 1632, és agafat i condemnat al suplici; morí el 17 d'agost del 1633.

Pare Tomàs de Sant Jacint, sacerdot dominic. Retorna a la seva pàtria des de Manila i, després de treballar clandestinament durant cinc anys, és agafat i condemnat al suplici; morí el 16 de novembre del 1634.

Magdalena de Nagasaki, dominica seglar (terciària). Neix el 1610, de pares màrtirs. Es presentà espontàniament davant la guàrdia del governador quan fou agafat el pare Ansalome, que era el seu confessor, tot proclamant la seva fe cristiana. Després de sofrir tots els turments amb l'hàbit dominicà, mor a la "forca i sot" havent estat penjada durant tretze dies. Tenia 24 anys. Era el 15 d'octubre del 1634.

On el sol neix

Al Japó, a principis del segle XVII, hi havia més de mig milió de cristians. Nagasaki era, segons un cronista de l'època, "cap i casal de la fe". Potser serà ara el moment adequat perquè torni a ésser el cap i casal de la fe cristiana?

Fa uns sis mesos, les germanes missioneres de Sant Domènec han fundat a Nagasaki un convent amb una llar d'infants anexas. Quatre religioses japoneses integren la nova comunitat. És la primera presència dominicana a Nagasaki després de 343 anys del martiri dels beats abans esmentats.

El convent és a prop de la muntanya santa, o "Calvari", on foren sacrificats la major part dels cristians de la regió.

Al Japó, l'Església local és implantada amb la seva jerarquia catòlica nadiua. Hi ha moltes comunitats evangelitzadores, de diversos ordes i congregacions religioses. Però el nombre de cristians no supera l'immens i laboriós rusc humà que és avui l'arxipèlag on el sol neix.

El riu de sang cristiana, que un dia va córrer per la ciutat-Calvari de Nagasaki, és feliç auguri que la bona i abundant collita ja és daurada als camps. Així ho desitja el gest del Papa en beatificar solemnement setze màrtirs dominics.

Vicenç Forcada, O.P.

Les Filipines reben amb il·lusió el Papa

Els habitants de més de set mil illes reben aquesta setmana la visita de Joan Pau II; són les illes Filipines, les quals constitueixen la comunitat catòlica més nombrosa d'Àsia. Efectivament, són quasi 42 milions els catòlics filipins; el seu gran arxipèlag constitueix un vertader cap de pont de l'Església catòlica a l'Orient llunyà.

Avui, deu anys després de la històrica visita de Pau VI (27-29 de novembre de 1970), un altre pontífex visita aquell país, el qual està molt content d'una secular tradició catòlica.

L'arquebisbe de Cebú a les Filipines, cardenal Julio Rosales, entrevistat per Ràdio Vaticà ha dit:

"L'Església filipina té esperances de futur. Desitgem molt sincerament que, a mesura que nosaltres mateixos anem creixent en la fe catòlica, tots els fidels romanguin forts i segurs en llur fidelitat als ensenyaments del Crist i de l'Església.

La major part de la nostra esperança, rau en els nostres joves, els quals s'han de sentir cada vegada més inspirats per l'esperit del Crist i sempre fidels a les directrius de l'Església".

El cardenal Julio Rosales acaba la seva entrevista amb el desig que la visita de Joan Pau II a les Filipines porti un augment de sensibilitat cristiana i de mutu acord amb les altres nacions de l'Àsia.

setmanari juvenil independent
rodamón

Butlletí de subscripció
Apartat de corrus 34.060 - Barcelona

Nom i cognoms
Edat
Telèfon
Adreça
Població D.P.

se subscriu al setmanari RODAMON mitjançant el pagament de:
1.000 ptes. (anual) per taló nominal adjunt
500 ptes. (semestre) per gir núm.

DOMICILIACIO BANCARIA

Nom i cognoms
Sr. Director de
Agència
Senyors, els grairé que amb càrrec al meu compte/lílibreta n.º
..... atenguin els rebuts que els presentarà "rodamón"
per al pagament de la meua subscripció.
Firma titular compte
Data

Documents

L'home camina cap a Déu

La predilecció del papa Wojtyla per la joventut, i sobretot per la joventut universitària, no és un secret per a ningú. No li ve d'ara, perquè era ja una seva "debilitat" abans de venir a regir la Seu de Pere, a Roma. Tampoc no és cap secret per a ningú que el sector més castigat de la joventut per les múltiples crisis dels nostres moments difícils és precisament aquesta, la universitària. Per una i altra raó s'han fet habituals ja les convocatòries del Papa a la joventut universitària de Roma. Solen escaure's durant la Quaresma i durant l'Advent, un parell, com a mínim, cada any.

Fins ara la joventut universitària de Roma ha acudit a la crida del Papa més nombrosa del que ens hauriem atrevit a predir: bastants milers cada vegada. El Papa celebra per a ells l'Eucaristia i els dedica una Homilia adequada. En la darrera celebrada dintre de l'Advent passat els parlà de l'itinerari de l'home cap a Déu. "L'home camina cap a Déu" —deta—. No únicament com anant vers un Absolut desconegut del ser, com anant vers un punt simbòlic, el punt "Omega" de l'evolució del món.

L'home camina cap a Déu en forma de poder arribar a Ell mateix, al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant... Una vegada —al començament de la seva història—, l'home —home i dona— va sentir la veu de la temptació; i va seguir la temptació. Continua seguint-la constantment. Però vet aquí que a mitja història de la humanitat ha vingut el Crist per a reconduir l'home del camí de la temptació al camí de la Promesa i de l'Aliança... "Devindreu com Déu". De quina manera pot l'home devenir com Déu, que no sigui únicament naixent de Déu, que no sigui únicament com a fill en el Fill Unigènit?" ¿De quina altra manera? Cal néixer de Déu i renéixer incessantment de Déu...

L'home va cap a Déu caminant en la història de la salvació sota l'esguard de Déu... Des de bon principi que camina sota l'esguard de Déu... i així caminarà fins a la fi, simplement perquè és imatge de Déu... Caminant, doncs, pels viaranys del món l'home diu al món i a ell mateix es dona testimoniatge, de Qui és imatge...

Camina sota l'esguard del Senyor omplint la seva humanitat i la seva història terrestre amb el contingut del seu treball, amb el contingut de la seva cultura i de la seva ciència, amb el contingut de la investigació incessant de la veritat, de la bondat, de la bellesa, de l'amor, de la pau...

(L'Osserv. Rom. 21-XII-80)

V. N.

El Vaticà dia a dia

Donarà la volta al món recorrent 30.000 kilòmetres

Viatge del Papa a Filipines i al Japó

La Santa Seu ha donat a conèixer, amb caràcter oficial, el programa del viatge que aquests dies realitzarà el Papa per l'Orient Llunyà. Aquest serà el viatge més llarg de tots els que fins ara ha fet Joan Pau II.

Del dilluns dia 16 fins el dia 26, —només deu dies— el Papa haurà recorregut 30.000 quilòmetres.

Sortida de Roma

L'avió papal sortirà demà, dia 16, de l'aeroport de Fiumicino en direcció a Manila; el viatge durarà quinze hores, amb una parada de tres quarts d'hora a Karachi, Pakistà.

L'avió del Papa, en el qual a més del seu seguici hi hauran 50 periodistes i fotògrafs de tot el món, arribarà a Manila cap a les vuit del matí del proper dia 17.

Estada a Manila

Després de la cerimònia oficial de benvinguda, el Papa anirà al Santuari del Perpetu Socors on tindrà un encontre amb les religioses. Durant aquest mateix matí celebrarà la santa missa a la catedral. A la tarda visitarà al President de la República filipina, i a última hora es reunirà amb l'episcopat filipí i altres bisbes asiàtics.

Beatificació de setze dominics

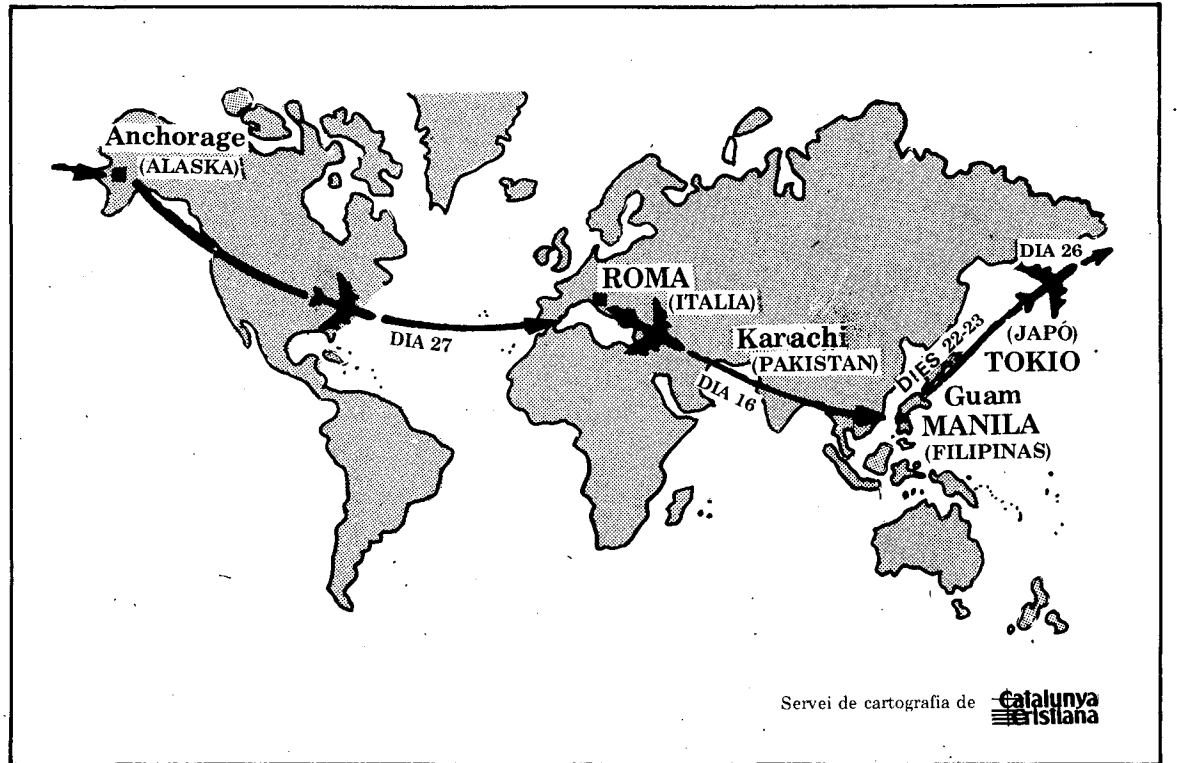
El dimecres 18 al matí, celebrarà un encontre d'oració amb els joves al campus de la Universitat de Sant Tomàs. Després visitarà els pobres de Tondo. A la tarda, al Luneta Park, tindrà lloc l'emotiva cerimònia de beatificació de 16 missioners dominics que moriren martiritzats al Japó al segle XVII. D'aquests religiosos en donem una àmplia informació a la pàgina anterior d'aquest mateix número de CATALUNYA CRISTIANA.

A la tarda, a l'Anunciatura es reunirà amb la comunitat xinesa i amb el Cos diplomàtic.

El dijous, a Quezón, el Sant Pare celebrarà la missa de la pau pel poble, al final de la qual marxarà cap a Cebú, on després del migdia es reunirà amb els capellans i missioners a l'auditori del Sagrat Cor. A la tarda celebrarà l'Eucaristia a l'aeroport de Lahu.

Amb els obrers de les plantacions de sucre

El proper divendres dia 20, al matí, el Papa anirà cap a Davao, on celebrarà la missa a l'aeroport i tindrà un encontre amb representants musulmans, després d'això anirà a Bacolod. Al

mateix lloc es reunirà amb propietaris i obrers de les plantacions de sucre.

Es preveu que des de Bacolod anirà cap a Iloilo, on a les cinc de la tarda es reunirà a la catedral de Jaro amb representants dels moviments catòlics laics.

A la leproseria de Tala

Segons el programa oficial, el dissabte dia 12, el Papa arribarà a Legazpi i celebrarà la missa per als agricultors de Peranda, d'allà es dirigirà a Morong, on visitarà més tard als presos; després d'una visita a Bataan tornarà amb helicòpter a Manila. Aquesta mateixa tarda del dissabte està prevista una visita als leprosos de Tala, i un discurs als pobles asiàtics des de l'Auditori de Radio Veritas. Després d'aquest acte hi haurà l'encontre amb els caps cristians de les esglésies ecumèniques a la Nunciatura.

Comiat de Manila cap a Guam

El dia 22, diumenge, el Papa dirà la missa a Bagui. Seguidament s'acomodarà a l'aeroport internacional de Manila; anirà cap a Guam, on es reunirà amb religiosos i religioses i amb els bisbes de la zona del Pacífic.

Amb l'emperador del Japó

El dilluns 23 després de dir la missa a la zona oberta entre la plaça d'Espanya i la Skinner Plaça, marxarà cap a Tokio; on es reunirà a la catedral amb el clergat i religiosos laics. A la Nunciatura veurà a l'Episcopat ja-

ponès. El dimarts 24 de febrer visitarà als representants de confessions cristianes i no cristianes. A les onze visitarà a l'Emperador del Japó i al primer ministre. A les tres celebrarà la missa i es trobarà amb els joves i a darrera hora amb el Cos diplomàtic.

Hiroshima i Nagasaki

El dimecres 25, a les deu del matí, el Papa arribarà a Hiroshima i mitja hora després pronunciarà un discurs davant el Memorial de la Pau. Visitarà el museu més impressionant del món, el de la bomba atòmica i es reunirà amb la premsa. També allí es dirigirà als estudiants de la Universitat de les Nacions Unides. A la tarda, després de la visita a la catedral marxarà cap a Nagasaki, on celebrarà la missa en la qual hi haurà la cerimònia

d'ordenacions sacerdotals. El dijous 26, a la catedral de Nagasaki, es reunirà amb les religioses. A dos quarts de deu dirà una missa a l'estadi i batejarà a 77 catacúmens. A la tarda visitarà el Museu del Turó dels Màrtirs i al turó de la Pietat visitarà a les víctimes de la bomba atòmica. A les vuit de la tarda s'acomodarà al centre catòlic i dues hores després anirà cap a Anchorage.

Tornada i arribada a Roma

El dijous 26 celebrarà la missa a l'aeroport d'Anchorage a les onze menys vint i a les dues menys vint marxarà l'avió papal de l'aeroport d'Anchorage per anar a Roma. Arribarà el divendres 27 de febrer al voltant de dos quarts de dotze del matí a l'aeroport de Fiumicino.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms

Domicili

Població D.P.

Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc/Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual

fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º

.....

Lloc Data

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, València 244, Barna-7.

La sardana i la dansa

Campionat de Catalunya de Colles Sardanistes

La Unió de Colles Sardanistes organitza anyalment el Campionat de Catalunya, que comptabilitza una massiva participació de colles. Simultàniament se'n celebren d'altres, com el lleidatà, anomenat de la Terra Ferma, i el de la Catalunya centre o comarques manresanes, però es dona una oficialitat al que celebra la UCS, la classificació i organització del qual és bastant complexa, car abasta diferents categories, incloent també un campionat de revesses. Els resultats corresponents a l'any 1980, el qual ha comptat amb la participació de 123 grups són els següents:

Divisió d'Honor

1, Violetes del Bosc, classificada, doncs, com a Campiona de Catalunya; 2, Catalunya dansa; 3, La Lira; 4, Mirant al cel; 5, Alba. Cal remarcar que la colla Violetes del Bosc és la vint-i-una vegada que aconsegueix el títol de Campiona, en un període de 22 anys, o sigui, sense interrupció excepte un any.

Classificació bàsica

Colles grans. 1, Roure; 2, Cim d'Estela; 3, Vall-de-roure; 4, L'Atlàntida; 5, Jove Catalunya Dansa.

Colles juvenils. 1, Xivarri; 2, Joia nostra; 3, Sang nova.

Colles infantils. 1, Vailets de l'Orfeó de Sants; 2, Brots de l'iri; 3, Brots de rosella.

Zonal A

Categoria grans, colla Marboleny; juvenils, colla Marboleny jovial; i infantils, colla Esplet de joventut.

Zonal B

Colles Airosa, Nova llum i Esclat nou, respectivament per categories grans, juvenils i infantils.

Zonal C

Colles Nou estel, Xixell i Petits valencs, respectivament també per a cada categoria.

Campionat de Revesses

Colles grans. 1, Roure (Campiona); 2, Verge de la Salut; 3, Repuntejant; 4, Alba; 5, Mirant al cel.

Colles juvenils i infantils. 1, Sang nova.

El proper mes de març, a Sabadell, es celebrarà la cloenda del Campionat, amb el repartiment de premis a totes les colles guanyadores.

JOSEP VENTURA

Corona literària a la Mare de Déu de Montserrat

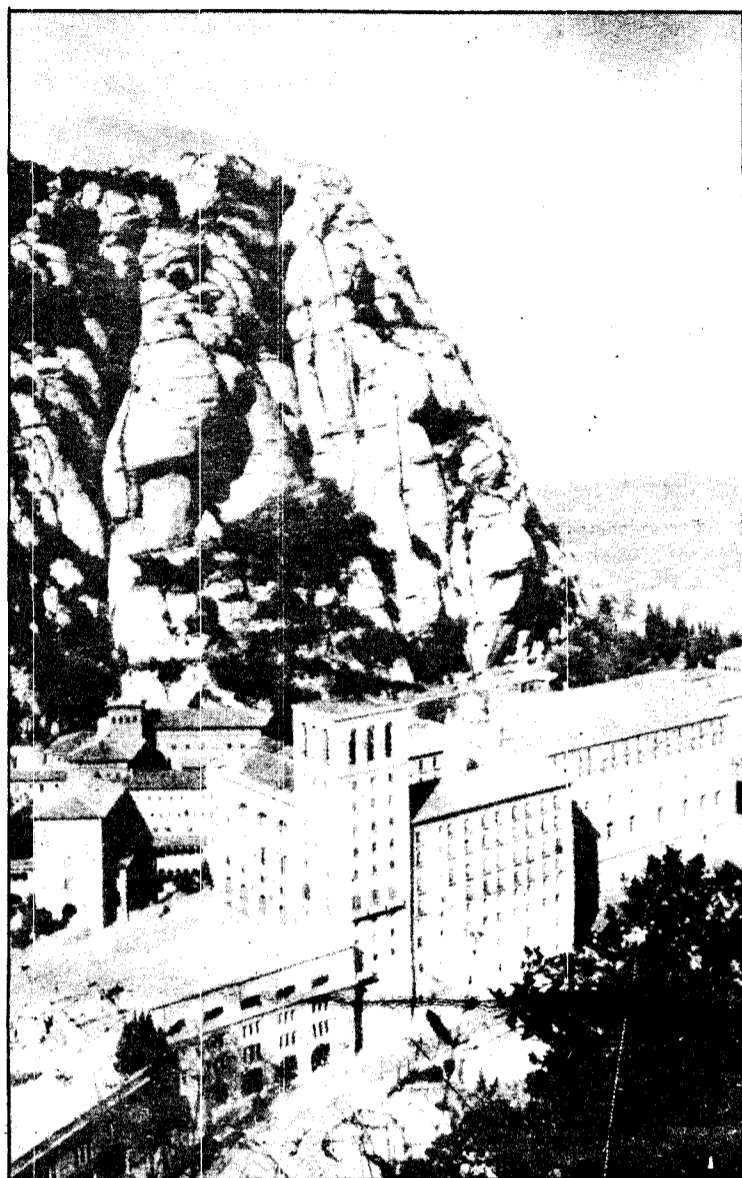
Per iniciativa de la Federació de Cristians de Catalunya ha estat convocada la recollida de material en vers o prosa, sobre algun tema referit a la Mare de Déu, al monestir o a la muntanya de Montserrat, o d'altres motius de sentit devot o religiós.

La tradició de les corones poètiques aparegué durant el segle XVII i a partir del segle següent abundaren les dedicades a imatges religioses; recordem la de la Mare de Déu del Lluç, de Ripoll, dels Desemparats i sobretot a la de Montserrat en el 1888, 1931 i 1956.

La primera que es féu a la Mare de Déu de Montserrat fou una iniciativa dels poetes de la Renaixença i el seu 75è aniversari fou commemorat amb una nova Corona Literària. En la nova convocatòria es demana als mateixos escriptors la seva aportació així com també als altres escriptors d'avui, en particular als joves que han vingut a ajuntar-s'hi d'aleshores ençà.

La Federació de Cristians de Catalunya té l'ambició que la nova Corona Literària superi, en nombre, les col·laboracions de les precedents i mantingui l'elevat to literari que informà, en conjunt, el volum publicat el 1956.

Per mitjà de "Radar", òrgan de l'esmentada Federació es publicaran els noms dels primers col·laboradors, a fi que llur exemple estimuli a molts d'altres a assolir el

bell propòsit fins a culminar-lo en un acte col·lectiu per al lliurament de l'ofrena a Montserrat.

Per a més informacions us podeu adreçar a al carrer de la Canuda 26, Barcelona-2, telèfon 318 40 77.

ASCENSORS I MUNTACÀRREGUES

DIVISIÓ INSTAL·LACIÓ D'ANTENES COLLECTIVES, INTERFONOS, REPARACIÓ I CONSERVACIÓ

Equips propis muntatge, greixatge i reformes, un servei permanent i garantit.

Tels. 230 98 24 - 321 63 96 - Receptor automàtic de trucades Galileu, 278, int. 1.ª - BARCELONA (28)

Vols donar-li sentit a la teva vida? T'hi ajudaria un encontre personal amb Déu "...qui em troba, ha trobat la vida" (proverbis 8, 45)

RECOSOS ESPIRITUALES

segons mètode de Sant Ignasi, que en règim d'internat i silenci organitza

LLUM DE DÉU

Dies 28, febrer - 1 de març - 16-19 de març

Informació: Avgda. Coll del Portell, 3 entresol 3a. Telèfon 219 21 20 - Barcelona-24

Un servei a la fe cristiana

Catalunya
Cristiana

Pensant-hi bé

LA TERANYINA

Qui ha ensenyat a l'aranya l'art subtil de teixir la teranyina? Sense eines, sense soroll, amb ritme de dansa, amb l'increïble agilitat del perfecte equilibrista, en la solitud del seu racó escollit, l'aranya teixeix la meravella de la seva teranyina.

Ni les fines i allargassades mans de les princeses tristes dels contes de fades serien capaces d'una filigrana semblant. A més, amb matèria prima de collita pròpia. D'on treuriem elles aquell fil tenuíssim i sedós?

Recordeu aquells terrorífics esteranyinadors d'abans amb el mànec llarg, amb cap i cabellera d'escombra i de plomer. Mare meva!, si n'hem destruït d'obres d'art!

Es clar, les mosques i els mosquits volant esbojarrats i cridaners per les altures s'enlluernen amb tanta bellesa i cauen al parany. Xafarders i encuriosits deuen creure que "allò" és un magnífic camp d'atterratge i d'envolament. Hi ha xafarderies que es paguen cares. A més, tothom té dret a viure, no? Amb tot és innegable que, en el procurar-se la minestra l'aranya és també subtil, silenciosa, discreta. No hi ha trets ni cridòria. Un embolic de fils, i bona nit mosquit.

Les pel·lícules "de por" (que sovint resulten pel·lícules de riure) s'han entossudit en presentar la teranyina com un element paorós. No n'hi ha per tant. Que jo sàpiga no ha mort mai ningú en un embolic de teranyines "d'aranya".

Les teranyines, però, que de debò fan por, són les teranyines amb les quals, amb massa freqüència, els ressentiments rencorosos, l'intent enganyós d'autojustificar les nostres tebieses i infidelitats, la subtil manipulació pseudointel·lectual de la veritat i l'afany de protagonisme enteranyinen el nostre món interior i obnubilen la mirada dels nostres ulls.

Aquestes teranyines sí que són veritablement enganxoses i malèfiques. Bloquegen i enfosqueixen subtilment el vol serà d'aquelles idees lluminoses de veritat i de bondat que haurien de guiar els nostres pensaments i els nostres comportaments.

Creieu-me, amics, la pregària és un bon esteranyinador, que bandeja tota mena de recargolaments egotistes, ens torna "el seny de la fe sincera i humil"; i és amb el cor net, que hom té la possibilitat de veure Déu en l'esdevenir de totes les històries.

XESC SOLIU

Per l'interès que té reproduïm un article publicat a l'"Avui", sobre la limitada presència de l'Església a la TVE:

La veu catalana de l'Església, encara inèdita a TVE

Es curiós que l'Església, que tant ha fet a Catalunya per la conservació i la defensa de l'idioma, àdhuc en els temps més negres de la repressió, no hagi pogut encara, d'ençà que han quedat restablertes les llibertats, dir, televisivament parlant, aquesta boca és meua. Ni l'elemental parenostre no hem pogut sentir mai en català a través dels receptors. Cosa que quan TVE tenia el costum de cloure l'emissió amb aquesta oració, coincidint aquí amb la repetició dels programes catalans, esdevenia realment revoltat, tal com, d'altra banda, havíem manifestat en més d'una ocasió.

Doncs bé, sembla que finalment la cosa és a punt, si bé no d'arranjar-se com fóra desitjable, sí de mitigar-se. Ben aviat, segons sembla, TVE oferirà a Catalunya una alternativa a la missa que suara es transmet des de Madrid en castellà. Una alternativa no necessàriament simultània i a la segona cadena. És a dir, que mentre a la primera continuarà emetent-se la missa de costum des de Madrid, al circuit català i per la segona cadena es transmetrà una missa en català, però encara no se sap des d'on ni l'hora exacta.

De moment, això sembla la promesa feta pel conseller de Cultura de la Generalitat, de Catalunya, senyor Max Cahner, al qui és president de l'episcopat català, perquè ho és de la província eclesiàstica de Tarragona, doctor Pont i Goi.

Esperem que aquesta promesa es materialitzi ben aviat i com un primer pas per a la tan esperada catalanització televisiva en matèria de religió.

Josep Desumbila

Música

Música barroca

L'Arc ha iniciat un curs de música de cambra, dirigit a aquelles persones que ja tinguin uns coneixements elementals d'un instrument o del cant; es treballarà, principalment, pel seu interès formatiu, el repertori dels segles XVII i XVIII. Hi ha classes teòriques per iniciar als problemes musicològics i pràctics d'aquesta especialitat, a més del treball en petits conjunts. Els professors són Albert Romani, Mireia Hernández i Lluís Caso, músics formats a Holanda. Informació: L'Arc, c/ del Camp, 65, tel. 212 88 89.

Curset de Música coral russa

Durant el mes de febrer i la primera setmana de març tindrà lloc a Barcelona un curset sobre "Història i evolució de la música coral sacra russa", professat per Eugen Malm. Els interessats a posseir més informació poden adreçar-se a "Acadèmia de Música Ticià Riera" Robernyo 20/22, Tel. 322 34 38, Barcelona.

Cicle coral de l'Ajuntament de Barcelona

Els Serveis de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona han organitzat —amb la coordinació del SOC— un cicle de música coral, a celebrar durant els mesos de febrer i març.

La relació dels dies, llocs, i entitats participants és la següent. Mes de febrer:

Dia 13.— La Salut. Coral Antics Escolans. Coral Cantiga.

Dia 20.— St. Martí del Clot. Orfeó Atlàntida. Orfeó Gracienc.

Dia 27.— Sta. Maria del Taulat. Orfeó de Sants. Orfeó Català. St. Pius X. Coral Sant Jordi. Coral Gavina.

Aquest cicle serà repetit el mes de març, per les mateixes agrupacions, en altres districtes de la ciutat.

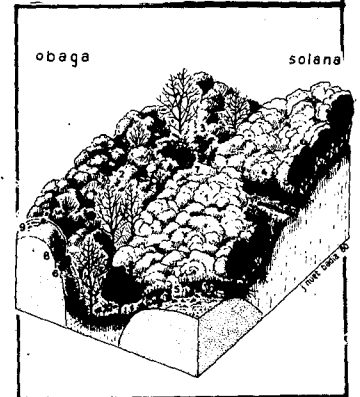
Un llibre

La flora de Montserrat

Com una aportació per aconseguir que les muntanyes de Montserrat siguin declarades Parc Natural, ha aparegut un altre volum de l'excel·lent col·lecció "Llibre de motxilla" dedicat aquesta vegada a la vegetació de Montserrat (1) i dedicat a "ajudar-vos a observar el paisatge vegetal de Montserrat i comprendre'n el sentit" segons diuen els autors en la presentació. Per això han fet un treball exhaustiu d'anàlisi i classificació de tota la vida vegetal, aparentment coneguda per tots els catalans, però en realitat, un cop vist aquest llibre, quedem sorpresos de la riquesa vegetal que té i que la majoria desconeixem. Perquè totes i cadascuna de les espècies existents hi és analitzada i descrita, i molt sovint acompanyada d'una il·lustració fotogràfica o dibuix. A més, hi ha dibuixos i mapes que permeten identificar en quin lloc ho trobareu. I precisament perquè hi poguem anar-hi ha quatre itineraris que permeten veure plantes i arbres de zones de soler o d'obaga i, per tant, radicalment diferents.

Possiblement la riquesa més important de Montserrat sigui els alzinars, boscos típicament mediterranis, però caiguts en decadència per la destrucció humana i en part substituïts per pins. Aquests alzinars constitueixen un dels millors de l'Europa meridional i si s'escoltes els autors del volum, J. Nuet i J.M. Panareda, i es tanqués la muntanya a la destrucció i se la convertís en parc natural, po-

driem veure al cap d'uns anys una refflorida d'una vegetació esplèndida avui en greu perill pels incendis, sovint intencionats, urbanitzacions, eixamplaments de carreteres, visitants i excursions.

nistes descursosos, curses de qualsevol tipus, trials, concentracions multitudinàries i acampades en llocs no adequats, etc...

Els autors fan una sèrie de recomanacions als qui vulguin conèixer la flora montserratina i acaben el llibre amb un índex de plantes tan en el seu nom popular com amb el científic.

Amb aquesta obra queda de nou enriquida la ja important bibliografia tan de Montserrat com de la botànica de Catalunya.

Ferran Camps

(1) "Vegetació de Montserrat", Josep Nuet i Badia, i Josep M. Panareda i Clopés. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

El gegant dels aires

19

enemiga en direcció a la masia. Tot seguit vaig posar a la finestra més alta la bandera de la Creu Roja, però sigui que els anglesos no la veien, o sigui que no en varen fer cas, la qüestió és que varen començar a tirar contra el nostre hospital improvisat.

Per tres vegades vaig agitar la bandera, exposant-me a ésser tocada per una bala, però els enemics seguien tirant i avançant.

Les infermeres ens varem reunir per acordar el que havíem de fer. — La nostra obligació —vaig dir jo— és la de defensar els nostres ferits fins a la mort.

I sense fer-s'ho repetir totes les infermeres varem agafar els fusells i municions dels pobrets ferits, i des de les finestres varem començar a fer foc contra l'enemic, per evitar que ens assaltessin l'hospital.

El combat va durar més d'una hora. Alguns dels ferits mig arrossegant-se, varen venir a ajudar-nos, i a dir veritat, va durar un moment que el nostre foc era tan granejat, que els anglesos anaven a retrocedir creient que a dintre de la casa érem tot un batalló.

Per desgràcia, les municions escassejaven, i els enemics se'n varen adonar. Aleshores va ésser quan es varen decidir a donar l'assalt, amb tanta força que no varem poder resistir-lo.

Sembla que el més greu del meu delictes és haver-me trobat amb el fusell a la mà fumejant encara. Lloat-sia Déu!

No passeu cap pena per mi. No crec que en succeïxi res de molt terrible, i, en tot cas, ho dono tot per ben empleat, perquè en mig de tants treballs també hi recullo grans satisfaccions. Aquí a la presó tots els reclosos m'estimen i acudeixen a mi perquè els hi expliqui coses. Jo, com que amb el temps que estic aquí he après la parla dels boers, els conto rondalles i els explico coses de Catalunya, especialment referent a les guerres que el nostre poble ha hagut de sostenir durant el curs de la seva història, contra tota mena de tirans.

No estic gens trista, tant perquè ja sebaeu que a mi no m'agrada prendre'm les coses per aquest cantó, com perquè no tinc temps d'estar-ne, tan atafegada estic cuidant presoners malalts i endreçant les criatures que es troben aquí, orfes de pare i mare, morts a la guerra o combatent encara.

Una trista nova he de comunicar-vos: la fidel Valentina, que no m'havia abandonat ni un instant, no va poder resistir les fatigues de la marxa i el trasbals que varem tenir en una cèlebre batalla que els boers varen guanyar gloriosament. La pobreta va morir en els meus braços, en el mateix camp de batalla, i la varem sepultar amb els herois d'aquella inoblidable jornada. Encomaneu-la a Déu, com jo ho faig cada nit.

I ara prou, perquè el bon senyor John deu estar impacientant-se. Esperem en Déu i en la nostra formosa Moreneta de Montserrat. Moltes abraçades per tots i records a en Lluís, l'amic inseparable d'en Jordi. Vostra.

JULIETA

Acabada la lectura d'aquesta carta, la pobra mare va arrencar en un plor que commogué tots els presents.

En Jordi, reflexiu, anava donant volts a la seva idea de salvació,

La partitura setmanal

Si tu vas al cel

Musical score for the song "Si tu vas al cel". The score is written on five staves. The lyrics are in Catalan and include: "Si tu vas al cel, si tu vas al cel, amb pa-ti-net, amb pa-ti-net, fes-m'hi un bon lloc, fes-m'hi un bon lloc, que hi pu-jo jo, que hi pu-jo jo. Si tu vas al cel amb pa-ti-net fes-m'hi un bon lloc que hi pu-jo jo. Ai-ri, ai-ró, ai-ri, ai-ró."

Castellà: Si al cielo vas (bis)
patinando (bis)
hazme un lugar (bis)
que subo yo (bis)

De l'Anglès: En un got no hi pot
haver-hi hagut
mai vi del fort
sense un embut.

Francès: Si tu vas au ciel
en patinant
fait un petit trou
que je monte là

Ce l'Hindú: Jamai jalem
ni jalarem,
fa mal aquí,
fa mal allà.

D'aquesta canço arreu se n'ha fet adaptacions. Aquí us presentem les versions onomatopèiques que hem trobat millors.

Costums i tradicions

La Verge Blanca miraclera

Encara que sigui a festa pasada, permeteu-me parlar, avui, de la Mare de Déu de Lurdes o Lorda (en català), Lourdes en francès i Lurda o Lurdas segons els rossellonesos.

N'hem de parlar puix que és una de les devocions marianes provinents d'altres països, més extesa a Catalunya. És ben tradicional. Que ho diguin, sinó, les ermites i altars que proliferen arreu. Des de l'aparició de la Verge a la Bernadeta l'any 1858, a la seva canonització, al 1933, la devoció havia pres tanta volada que Lurdes no és solament un dels més importants centres de peregrinació, sinó que se l'han fet seu molts pobles.

Referint-nos, com ens escau, al nostre, diguem que té una ermita a Tona, on li canten amb lletra de Mossèn Joan Colom i música del pare Josep Maria Riubrogent: "Per la rosa primera / que en els peus us va florir: / Verge Blanca miraclera, / perfumeu-nos el camí". Citem en primer lloc aquesta, perquè cada any és tradicional de celebrar-hi als seus peus, l'Aplec de la Rosa el dilluns de la Pasqua de Pentecosta.

Ben a prop, a Manlleu, una altra ermita. I a la comarca

germana, el Lluçanès, hi ha la de Prats d'on els Goigs populars la proclamen "Del Sol diví bella Aurora / sempre pura, Immaculada..." Els mateixos Goigs expliquen que la seva Capella de la Serra de les Noies, davant del serrat dels Corbs, fou la primera d'Espanya.

D'altres Goigs populars refereixen: "Al venir en eixa terra / molt estret era el camí, / encallaves dalt la serra / la carreta del boví: / aleshores, Poderosa, / dicteu medi especial... / Al cop d'una barrinada / feren pas en aqueix lloc; / mes quan romp, la fumarada / se cargola en flam de foc, / i damunt el carro es posa / nuvolada celestial..." I allí s'erigí el santuari dedicat a Ella per Sant Pere de Castellet.

"Arenys de Munt una cova / com a temple us ha bastit..." diuen els Goigs d'aquesta població. Els de La Nou contenen així com es féu el santuari: "De la França prengué exemple / un prevère engelosit / i ací us ha aixecat un temple / i una gruta us ha bastit..."

La llista segueix: Sant Esteve de Ripollet, Castellnou de Bages, barri del Cortal, de Gombren Anglesola, Castellterçol, Farreres, Badalona (on

canten els Goigs de Melcior Font i mossèn Baldelló estesos en altres indrets com també és estesa l'Ave Maria de mossèn Ramon Muntanyola, amb la música popular que d'anys i anys ressona a Lurdes i arreu.

La devoció a la Mare de Déu d'aquell lloc escollit per Ella, féu que a Barcelona, el bisbe Laguarda, a principis de segle, amb els devots Marian i Joan Montolio, Ramon Sala Perra, Joan Mercader i Joan Anet, fundés l'Hospitalitat de Nostra Senyora de Lurdes, organitzadora de llargs i constants pelegrinatges.

El tren blanc destinat als malalts, o els d'altres colors pels pelegrins, han portat al peu de la Gruta de Massabiell, gent de totes les comarques catalanes. I són multitud els qui, com a infermers voluntaris o no —els "brancardiers"— exerceixen la seva caritat acompanyant-hi els malalts, a vegades fins i tot amb sacrificis, anònims davant dels homes.

Amb el citat mossèn Muntanyola, "lloem, amb la Branca, / el Fruit i l'Arrel, / avui com a Lurdes, / demà com al Cel".

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Les onomatopeies

A tots ens han explicat, de petits, —i els que tenim fills també ho hem fet amb els nostres—, el conte de la rateta que escombrava l'escaleta i va trobar un dineret. La vistosa i endreçada rateta valorava els nombrosos enamorats que la rondaven pe. so de la veu que feien. Ni el gos amb el seu bub-bub, ni l'ànec amb el seu quac-quac; ni el porc amb el seu gruic, ni l'ase fent aaah, ni el gall d'estrident quiquiriqui no van plaure a l'exigent rateta. Només el gat amb els seus dolços i perfids miols li va fer el pes.

Aquest conte ens introdueix en el món de la comunicació animal i ens familiaritza amb els seus sons. Els homes, sers evolucionats, ens servim d'un complex sistema de sons i de signes escrits per expressar-nos i fer-nos entendre. Aquest sistema, quan és emprat per individus d'alt nivell cultural, se sotmet a un codi de normes la transgressió de les quals posaria en evidència els satisfets dominadors d'un sistema tan civilitzat i perfecte. Tot és previst en el sistema lingüístic i cal anar amb compte a respectar l'ortografia, la fonètica, la puresa idiomàtica si no volem passar per ignorants. Tot és reduïble a anàlisi, a esquememes, a locucions i maneres de dir, fins que topeu amb una realitat que s'esmuny de tots els esquemes i previsions i no es deixa classificar: la veu i la comunicació dels animals. Per representar la veu dels animals en la llengua escrita hem de fer servir uns signes que no són fets per a això. Escrivim uns mots suggeridors d'uns sons per vida imitativa. D'aquesta mena de mots que imiten els sons animals en diem onomatopeies.

Les onomatopeies també ens són útils per representar totes les altres classes de sons i sorolls: atxim, tic-tac, plaf, xap, catacroc, pssst, bla-bla, etc. En això són mestres els guionistes dels còmics moderns que n'inventen cada dia de nous reproduint tots els sorolls imaginables. Han imposat un llenguatge ínfim que podem sentir en boca dels seus llegidors en explicar, per exemple, una pel·lícula d'acció i violència. Hi ha alguns mots onomatopeics amb classe, fins i tot capaços d'originar verbs per derivació, com són: remor, murmuri, xiuxiueig. Però d'altres ens farien recular fins a l'home de les cavernes. Alguns lingüistes sostenen l'opinió que tots els mots de totes les llengües provenen de la primitiva font de les onomatopeies.

Cada llengua les incorpora al seu cabal amb criteris propis i convencionals. No cal sinó observar el lladruc del gos i el miol del gat en català i en castellà. Els gats castellans fan "miau" i els catalans "mèu". Encara són més diferents els gossos. Compareu bub-bub i "guau-guau".

Perles ortogràfiques

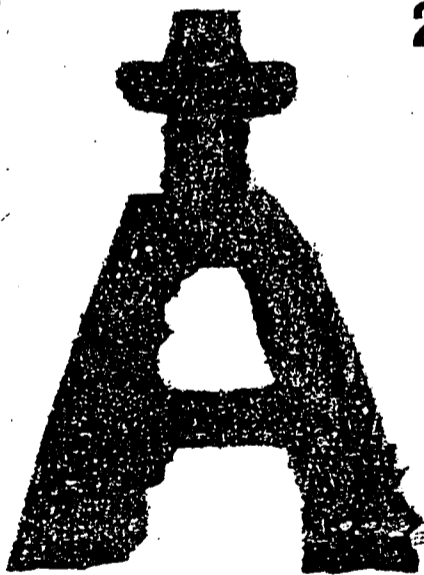
A l'aparador d'una botiga especialitzada en rajoles de ceràmica hi ha un plafó de sis rajoles que diu: El nostra niu. Espero que s'adonin de l'error abans d'instal·lar-lo.

Albert Pera

AL PALAU DELS ESPORTS (MONTJUÏC)

DIUMENGE

22 FEBRER

TROBADA FESTIVA DE L'ESGLÉSIA DE BARCELONA

amb motiu de la

CLAUSURA DE L'ASSEMBLEA de 10.30 a 1 del migdia

- Cants i veus del poble de Déu en marxa
- Celebració de l'Eucaristia
- Presentació de les línies de treball pastoral per l'Arquebisbe Mons. Narcís Jubany

TOTS ELS CRISTIANS HI SOU CONVIDATS
US ESPEREM!

20

Josep M.ª Folch i Torres

mentre el doctor Kalp i en Lluís procuraven aconhortar la dissortada mare.

Finalment, en Jordi, no podent contenir-se més, exclamà:

— Res hi poden les llàgrimes i els planys! Estem, potser, perdent un temps preciós! No, no, jo no puc estar-me més així. Cal fer alguna cosa, preparar-nos, resoldre...

— Sí, però què? —va preguntar en Lluís, creient endevinar el pensament del seu amic.

— Puc comptar amb tu? —va preguntar, impetuosament, en Jordi.

— I amb mi també —varen respondre alhora el doctor Kalp i el director John.

— Així estem salvats! —va exclamar en Jordi, triomfant.

La seva mare va alçar els ulls i se'l mirà amb una mirada interrogadora.

— Sí, mamà, l'ocell! El nostre beneït ocell!

— Déu meu! —va exclamar ella.

— Ah, si no hagués estat aquest aparell, com podríem pensar ni un moment en acudir a socórrer la Julieta?

— Tens raó, fill meu —va haver de declarar la seva mare—. El bloqueig dels anglesos no us permetria passar si anéssiu en vapor...

— Ho veu, mamà com el nostre ocell té més utilitat del que vostè creia?

En Lluís, entretant, va correr cap al jardí i va parlar amb els tres intel·ligents operaris que construïen el gegant dels aires.

— Quants dies necessiten per acabar l'aparell? —els va preguntar en Lluís.

— Si convé, treballarem a hores extraordinàries.

En Lluís els hi explicà el que passava.

— Així —respongué un dels operaris— en cinc dies podem deixar l'aparell completament llest.

Un cop sabuda aquesta resposta, en Lluís va córrer a comunicar-la als seus amics.

— Cinc dies! —exclamà en Jordi— Cinc i nou que calculo pel viatge, farien catorze dies... Més trigariem amb vaixell!

Els treballs es varen emprendre amb gran rapidesa. Els tres obrers incansables, ajudats d'en Lluís i d'en Jordi, no reposaven per deixar acabat en el temps fixat l'ocell gegant. Entretant, el doctor Kalp i el director John es cuidaven de preparar tot el necessari pel viatge. Trajos a propòsit, botiquí, provisions en conserva i tot el que se'ls ocorria que pogués faltar-los quan es trobessin en ple espai.

Tot això, degudament acondicionat, s'anava col·locant en les parts acabades del gran ocell. Al damunt del departament de provisions s'hi havia construït una plataforma que servia de cabina per als passatgers, i en la qual s'hi estenien unes teles que podien servir admirablement de llitera.

El cap de l'ocell artificial, lloc destinat al motor i al conductor, formava com una rotonda amb volta, essent tota la part davantera construïda amb vidre molt fort i molt clar. Una petita escala de filigrana

DIUMENGE 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
 10.05 PARLEM
 10.30 EL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la Santa Missa.
 11.25 GENT JOVE
 12.35 SOBRE EL TERRENY
 14.00 SET DIES
 15.00 NOTICIES DEL DIUMENGE. Primera edició.
 15.15 EL PETIT CID
 15.40 LA CASA DE LA PRADERA
 16.35 LES AVENTURES DE TOM SAWYER
 17.05 MUSICAL
 17.45 CENTENNIAL
 19.20 AVANÇAMENT ESPORTIU
 19.30 65 LINIES
 20.30 LOS ANGELES DE CHARLIE
 21.30 NOTICIAS DEL DIUMENGE. Segona edició.
 22.00 L'ESTRANY SR. DUVALIER
 23.00 ESPORTIU
 24.00 BONA NIT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA
 10.45 QUITXALLA. (Repetició del dissabte).
 14.00 REVISTA DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

15.32 L'INCREDIBLE HULK
 16.25 VICKIE EL VIKINGO
 16.50 LAS VEGAS
 17.45 FESTIVAL TV
 19.40 LA MUSICA
 21.10 MES ENLLÀ
 21.40 LLARGMETRATGE: "El pozo". (1951)
 23.15 BONA NIT

DILLUNS 16

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
 13.30 CRÒNICA ESPORTIVA
 14.00 CRÒNICA
 16.50 ENTRE NOSALTRES

17.50 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI
 15.00 TELEDIARI. Primera edició.
 15.30 GASETA CULTURAL
 15.45 D'APROP
 16.15 EN FAMILIA
 18.32 BARRIO SESAMO
 19.00 LA MANSION DE LOS PLAFF
 19.40 AQUI ESTA BOOMER
 20.07 EL LIBRO GORDO DE PETETE
 20.10 ELS QUATRE CANTONS
 21.00 TELEDIARI. Segona edició.
 21.30 300 MILIONS
 22.35 GRANS RELATS. "Joseph Balsamo."
 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.15 ENTRE NOSALTRES. (Repetició.)
 19.15 LLIÇONS DE CATALÀ. (Repetició.)
 23.30 CRÒNICA-2

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIÓ DE NIT
 20.35 REVISTA DE CINE
 21.50 OPINIÓ PUBLICA
 22.25 A FONTS
 23.25 BONA NIT

DIMARTS 17

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 SIGNES
 14.00 CRÒNICA
 16.50 SET DIES
 17.50 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI
 15.00 TELEDIARI. Primera edició.
 15.30 GASETA CULTURAL
 15.45 REVISTA DE PREMSA
 16.15 HKOTEL FAWLTY
 18.32 BARRIO SESAMO
 19.00 HOBO
 19.32 EL LIBRO GORDO DE PETETE
 19.35 UN MÓN PER A ELLS
 20.25 REVISTA DE TOROS
 21.00 TELEDIARI. Segona edició.
 21.30 PRIMERA PÀGINA
 22.35 GRANS RELATS. "Joseph Balsamo."
 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.15 SET DIES. (Repetició.)
 19.15 LLIÇONS DE CATALÀ. (Repetició.)
 23.30 CRÒNICA-2

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIÓ DE NIT
 20.35 POLIESPORTIU
 21.00 RETRAT EN VIU
 22.00 TRIBUNA DE LA CULTURA
 22.50 FLAMENC
 23.25 BONA NIT

DIMECRES 18

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 CATALUNYA A FONTS
 14.00 CRÒNICA
 16.50 GRAN TEATRE. "Albert i Francina", de Ferran Soldevila.
 17.50 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI
 15.00 TELEDIARI. Primera edició.
 15.30 GASETA CULTURAL
 15.45 VIURE CADA DIA
 16.15 EN EL PRINCIPI
 18.32 BARRIO SESAMO
 19.00 TOM I JERRY
 19.03 EL LIBRO GORDO DE PETETE
 19.05 DIBUIXOS ANIMATS. "Mobby Dick".

20.00 TELEDIARI. Segona edició.
 20.25 FUTBOL: França-Espanya
 22.30 GRANS RELATS. "Joseph Balsamo."
 23.25 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.15 GRAN TEATRE. (Repetició.)
 19.15 LLIÇONS DE CATALÀ. (Repetició.)
 23.30 CRÒNICA-2

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIÓ DE NIT
 20.35 POLIESPORTIU
 21.00 MUSICAL-POP
 22.00 TRIBUNA INTERNACIONAL
 22.50 IMATGES
 23.25 BONA NIT

DIJOUS 19

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 LES NOSTRES COSES
 14.00 CRÒNICA
 16.50 VOSTÈ PREGUNTA...
 17.50 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI
 15.00 TELEDIARI. Primera edició.
 15.30 GASETA CULTURAL
 15.45 MIRADOR DELS ESPORTS
 16.15 ESTRANYA PARELLA
 18.32 BARRIO SESAMO
 19.00 EL CIRC DE TVE
 19.58 EL LIBRO GORDO DE PETETE
 20.00 DOCTOR A CASA
 20.30 EL CANTO DE UN DURO
 21.00 TELEDIARI. Segona edició.
 22.30 GRANS RELATS. "Joseph Balsamo".
 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.15 VOSTÈ PREGUNTA... (Repetició.)
 19.15 LLIÇONS DE CATALÀ. (Repetició.)
 23.30 CRÒNICA-2

CIRCUIT ESTATAL

17.59 BASQUET: Real Madrid-Masuhua Den Bosch.
 19.47 REDACCIÓ DE NIT
 20.35 POLIESPORTIU
 21.00 TROBADES AMB LES LLETRES
 22.00 TRIBUNA ECONÒMICA
 22.50 HORIZONS
 23.25 BONA NIT

DIVENDRES 20

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 BARCELONA/RTVE
 14.00 CRÒNICA

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI
 15.00 TELEDIARI. Primera edició.
 15.30 COSES
 19.00 LES AVENTURES DE GUILLEM

19.30 AMB VUIT N'HI HA PROU
 20.25 MÉS VAL PREVENIR
 21.00 TELEDIARI. Segona edició.
 21.30 ESTUDI 1: "La bella Dorotea". de Miguel Mihura.
 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

23.30 CRÒNICA-2

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIÓ DE NIT
 20.35 POLIESPORTIU
 21.00 LLARGMETRATGE. Cicle Harold Lloyd: "La caza del zorro". (1921)
 22.25 LA DANSA
 23.00 BONA NIT

DISSABTE 21

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

10.45 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

12.00 SABADABADA
 14.00 PARLAMENT
 15.00 NOTICIES DEL DISSABTE.
 15.15 DON QUIJOTE DE LA MANCHA
 15.45 PRIMERA SESSIÓ. "El séptimo de caballería". (1956)
 17.10 DIBUIXOS ANIMATS
 17.30 APLAUSO
 19.30 VACANCES A LA MAR
 20.30 INFORME SETMANAL
 21.30 NOTICIAS DEL DISSABTE.
 22.00 DISSABTE CINEMA... "Naves misteriosas". (1971)
 23.45 BONA NIT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

14.00 REVISTA DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

15.32 HAWAI 5-0
 16.20 ELS FOLLS DE LA GALAXIA
 16.45 LOU GRANT
 17.35 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
 19.00 DOCUMENTAL
 20.00 CICLE CARY GRANT. "Un corazón en peligro". (1944)
 21.55 TRIBUNA DE LA HISTÒRIA
 23.25 BONA NIT

Guía editorial

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

¡No se sienta solo, siéntese con un libro!

- Jean Vanier: COMUNIDAD, LUGAR DE PERDON Y FIESTA.
- Cardenal Eduardo F. Pironio: POBREZA Y ESPERANZA EN MARIA.
- Jean Lafrance: LA ORACION DEL CORAZON.
- André Seve: JESUS ES ASI.
- Max Thurian: CARTA A UN HERMANO CATOLICO.
- Pierre-André Liège: ID Y ENSEÑAD.
- Catherine de Hueck Doherty: PUSTINIA. ESPIRITUALIDAD RUSA PARA EL HOMBRE OCCIDENTAL.
- Joan Bestard: MUNDO DE HOY Y FE CRISTIANA.

narcea, s. a. de ediciones

Doctor Federico Rubio y Galí, 89. Madrid-20
 Teléfono 254 64 84. Distribución: 254 61 02

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i relançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriguin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
 Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
 Barcelona-7

SETMANA SANTA 1981

Reserveu ara, ja, la vostra estada, al poblet o lloc que més us agradi. Reposeu uns dies i participeu de l'emoció dels Dies Sants, davant el santuari o monestir elegit. Ara és el moment de preveure la vostra estada, compromentent els serveis que necessiteu. Si preferiu un circuit o una evasió, o un lloc exòtic, tenim diverses ofertes per a vós. Consulteu-nos ara, i així us aconsellarem millor.

VIATGES COSMOS

A Barcelona: E. Granados, 19 Gran Via, 654, Pg. Valldaura, 266
 A Lloret de Mar, Mataró i Cerdanyola. Telèfon general d'informació a Barcelona: (93) 254 28 49.

benestar des del començament...

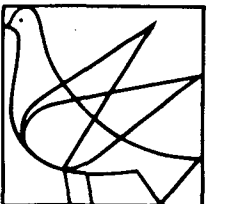

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

**CALÇETA-BOLQUER
(BRAGUITA-PAÑAL)**

PREPARATS PER

IBB

LABORATORI CIENTÍFIC
PER A LA HIGIENE

Barcelona

Teatre

Casal Claret.- Nàpols, 350. Diumenge a les 6 de la tarda, representació de l'obra d'en Santiago Rusiñol, "La intel·lectual" a càrrec del grup juvenil de teatre del Casal Claret. Adequada a partir dels 10 anys.

Cinema del Carme.- Sant Antoni Abat, 12. Diumenge a les 12 del migdia, festival de titelles i pallassos amb els Titelles Tramuntana i els Germans Orly. Entrada 100 pessetes.

Fundació Miró.- Parc de Montjuïc. Durant tot el mes de febrer, representació de "Les joguines oblidades" pel grup La Tropa. Adequada entre els 5 i els 11 anys. Entrada 150 pessetes.

Lluïsos de Gràcia.- Plaça del Nord, 7. Durant tot el mes de febrer, dissabtes i diumenges a les 5,30 de la tarda, "La blanca-rosa sirena de la mar blava" pel Teatre del Cofetti. Muntatge molt divertit. Entrada 125 pessetes.

Teatre Romea.- Hospital, 51. Cicle Cavall Fort. Diumenge a les 11 del matí, representació de "Les aventures d'en Massagran". Versió lliure de la novel·la d'en Josep Ma. Folch i Torres. Pel grup juvenil de teatre del Casal Claret. Molt recomanable per a tothom.

Turó Parc.- Al final de l'avinguda Pau Casals. Tots els diumenges a les 12,30 del migdia, representació de "Titelles i Pallassos" amb els titelles Anglès. Entrada 100 pessetes.

Teatre Regina.- Séneca, 22. Dissabte a les 10,15; diumenge a les 5 de la tarda i a les 8 del vespre, representació de la divertida comèdia de Dario Fo "Mort accidental d'un anarquista". Direcció Pere Planella. Obra

molt recomanable de veure a partir dels 12 anys. Molt divertida. Diumenge a les 5 de la tarda, l'entrada és de 250 pessetes. Els altres dies, és de 350.

Teatre Romea.- La Companyia L'Altern presenta l'obra "En Papitu enamorat", direcció Josep Ma. Gimeno. "En Papitu enamorat" és una història musical, basada en els còmics del cinema mut. Una obra molt divertida i molt adequada a partir dels 11 anys. Entrada 350 pessetes.

Cinema

Apsi.- Sant Elies, 23. Dissabte i diumenge a partir de les 4,30 de la tarda, "El asesino invisible" (amb un cotxe assassí, s'exten el pànic en un població) i "Fuerza 10 de Navarone".

Centre d'Horta.- Dissabte a les 10,30 i diumenge a les 4,30 de la tarda "La princesa encantada" i "El mechero maravilloso" (inspirada en un conte d'Andersen). Programa molt aconsellable per als més petits.

C.C. Sants.- Jocs Florals, 33. Dissabte i diumenge a les 4 de la tarda, "Los 7 magnificos" (oest) —bona— i "El abogado del diablo". Programa aconsellable a partir dels 11 anys.

Cinema del Carme.- Sant Antoni Abat, 12. Dissabte a les 11 del matí a les 5 de la tarda. Diumenge a les 5 de la tarda, "La vuelta al mundo en 80 días del gato con botas" (dibuixos).

Maristes de la Immaculada.- València-Roger de Flor. Diumenge a les 5 de la tarda, "Juego peligroso" (policiaca) i "El monstruo que amenaza al mundo" (terror).

Sala Sarrià.- Passeig de sant Joan Bosco, 74. Diumenge a les 5 de la tarda, "El cómic más grande del mundo" (el millor de Charles Chaplin) i "El rabino y el pistolero"

(oest còmic, molt divertida).

Sant Vicenç de Sarrià.- Major de Sarrià, 117. Diumenge a les 5 de la tarda, "Chili-Chala el mago" i "Operación trueno" (007 a la mar).

Comarques

Vilafranca del Penedès.- A l'escola Pau Boada, a les 6 de la tarda, es passarà la pel·lícula de dibuixos animats "Tintín en el templo del sol". Dissabte. (Rialles).

Diumenge

Manresa.- A la Sala Loyola, a les 11 del matí, representació d'"El rei que no reia" d'en Josep Ma. Folch i Torres. A càrrec de l'Aula de Teatre de la Institució Montserrat. (Rialles).

Capellades.- A la Lliga, a les 12 del matí, els Titelles Babi presenten l'espectacle "Papers, paperets i paperines". (Rialles).

Vidreres.- Al Casino La Unió, a les 5 de la tarda, els fitelles Naip presenten l'obra, "Tanca la tele i contem una rondalla". Molt recomanable (Rialles).

Terrassa.- Al centre parroquial Sant Cristòfol (Can Anglada), a les 11,30 del matí, els Titelles Marduix, presenten "Romanços de lluna plena". Molt recomanable. (Rialles).

Vilafranca del Penedès.- A l'escola Baltà Elies, a les 12 del migdia, "Tintín en el templo del sol" (dibuixos). (Rialles).

Sant Joan de Torroella.- A les 11,30 del matí, davant l'església, animació amb el grup Pam i Pipa.

Música per a joves.

Retaule artístic de Terrassa.- Diumenge a les 6 de la tarda, al Museu Textil —al carrer de Salmerón— hi actuarà el "Quartet de saxòfons de Barcelona". Per a més informació, truqueu al telèfon 784 07 33.

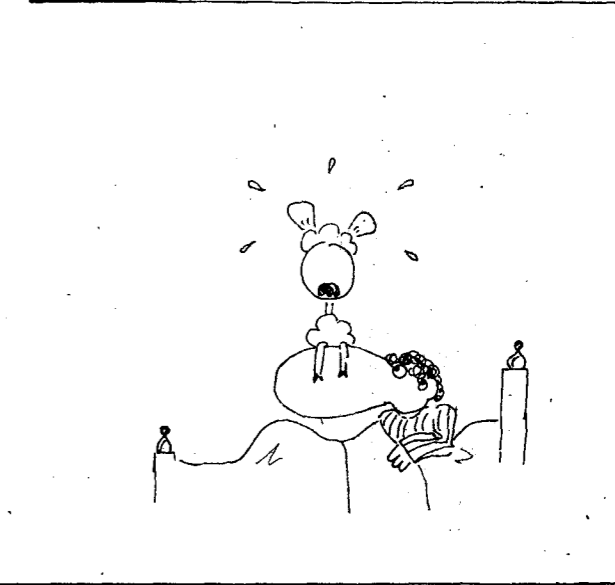
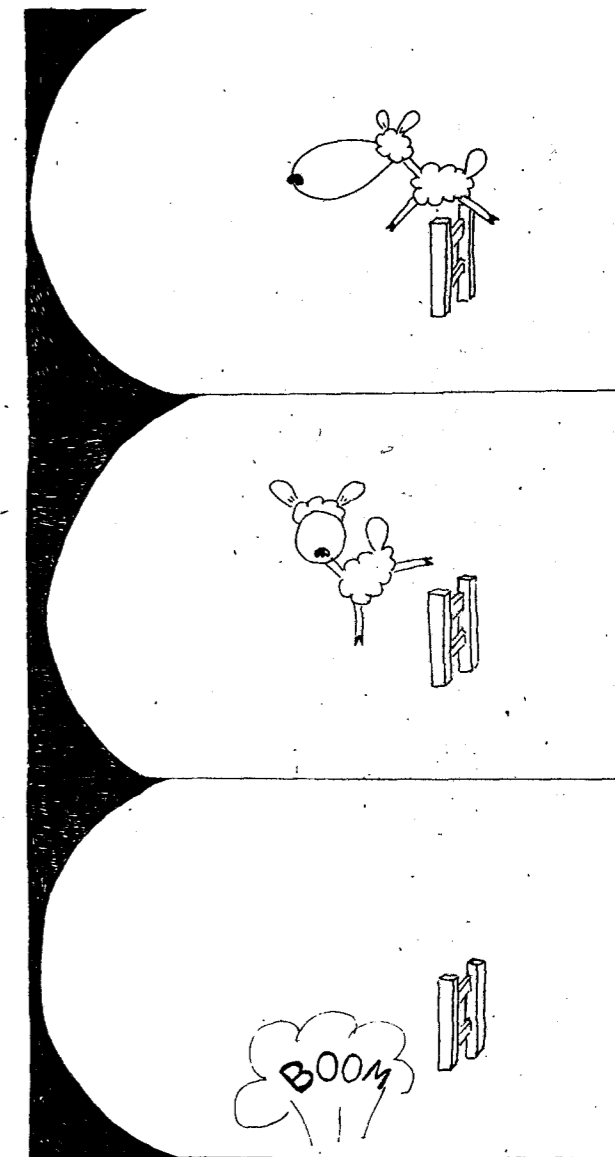
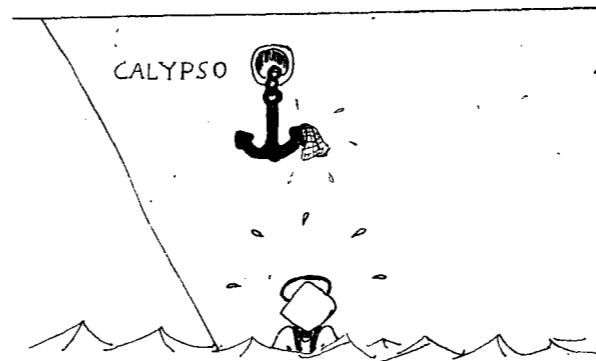
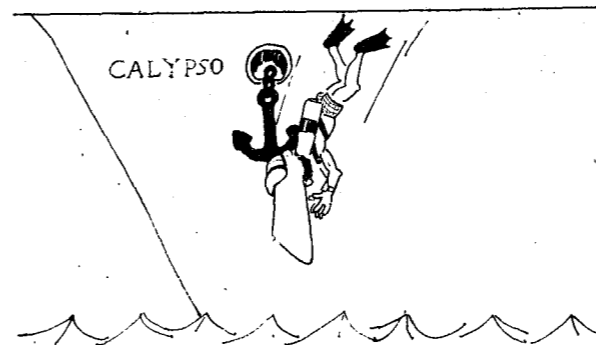
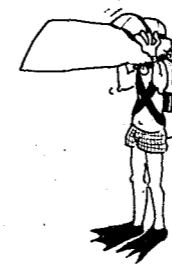
Carne Anfosso

SOLUCIÓ

—Els set noms: Jònic, Àrtic, Adriàtic, Bàltic, Atlàntic, Negre, Cantàbric.

—El fragment: "Les aigües es partiren i els israelites entraren caminant per una terra eixuta enmig del mar".

ELS NINOTS D'EN MIC

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet

NOU TESTAMENT

Capítol desè. Bondat de Jesús envers tothom

55.- Jesús era bo amb tothom. S'estimava especialment els infants. "Deixeu que ells s'acostin a mi; no els ho prohibiu, que el Regne del cel és de qui són com ells". Aleshores li presentaven els infants perquè els imposés les mans per a beneir-los.

56.- Se li atansaven els malalts i els deia: "El Regne de Déu és a prop de vosaltres". I guaria llurs malalties com a signe i bona nova d'aquest Regne que s'atansava i ja era a les portes.

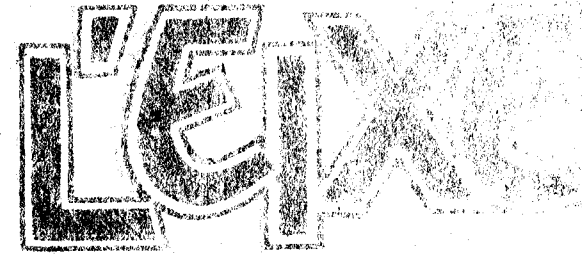
57.- No mirava pas de reüll els pecadors. Ell havia vingut per a salvar-los, i els estimava, disposat com estava a donar la vida per ells. "No hi ha amor més gran que donar la vida pels seus amics", explicava Jesús (Jn. 15.13).

58.- Quan el dimoni, que representava el mal, s'oposava a la seva obra de salvació, l'expulsava i el feia callar. I quan eren més difícils de treure, Jesús n'explicà la manera als seus deixebles: "Aquesta mena no se'n va sinó amb l'oració i el dejuni" (Mt. 17,21).

59.- Un cop, portaven a enterrar el fill únic d'una vídua desemparada. Molta gent acompanyava l'enterrament. Jesús s'atansà i li digué: "No ploris, mare afligida". I li va ressuscitar el fill amb gran admiració de tothom.

60.- Tot el poble volia bé a Jesús, llevat dels fariseus. Aquests li tenien enveja, i el renyaven per no complir la llei de Moisès, quan de fet la feia progressar. I com que Jesús encara va fer, de més a més, el miracle esclatant de ressuscitar Llàtzer, en comptes de creure en Jesús decidiren de fer-lo morir.

Actituds Cristianes.- Estimació envers els nens i els joves. Col·laborar en les tasques educatives a l'escola, la parròquia, els grups d'excursionisme, de teatre, etc. Respecte per la vida, fins i tot en disminuïts físics o mentals. Creure en la vida, en el seu aspecte positiu. Adhuc davant la maldat, amb la qual no és possible de pactar. Conrear la generositat, l'austeritat, la senzillesa, la limpidesa d'esperit. Imitar Jesús que passà la seva vida fent bé a tothom.

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

No fer-s'ho dir dues vegades

Una vegada Jesús explicà aquest exemple: Un pare digué a un fill seu:
- Vés a treballar a la vinya, si et plau.
- Ara hi vaig, contestà. (Però, no hi anà).

El pare digué a un altre fill:
- Vés a treballar a la vinya, si et plau. (Aquest rondinà d'allò més, però, a la fi, va anar-hi).

Aquest últim, tard o d'hora, va anar-hi i va fer el que el pare volia. Tenia mandra però la va vèncer. Es clar, el pare va estar content. I el noi segur que també. El que va dir: Sí, sí; però no va anar-hi, es comportà com un mentider i un gandul. Potser esperava que el pare li anés al darrera dient-li: Au, home, vés a treballar... Si no canvià de gran, més d'una vegada li devia passar allò que "Qui jeu i no treballa, molts cops badalla".

La mare m'ho diu moltes vegades: "No et facis dir les coses dues vegades". Té tota la raó. De vegades diu: "Es que parlo en xinès? Es que t'has tornat sord? Que has perdut la memòria? Es que parlo a les parets? Té raó.

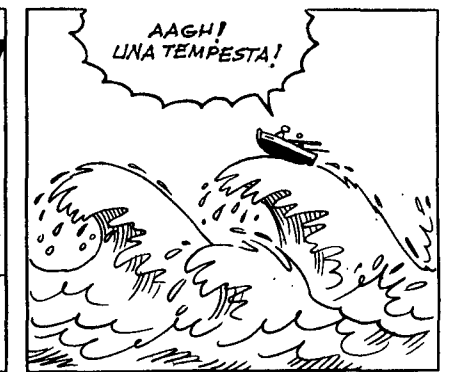
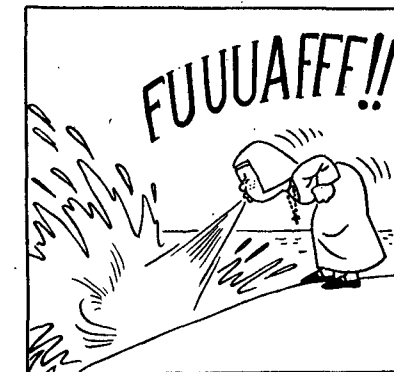
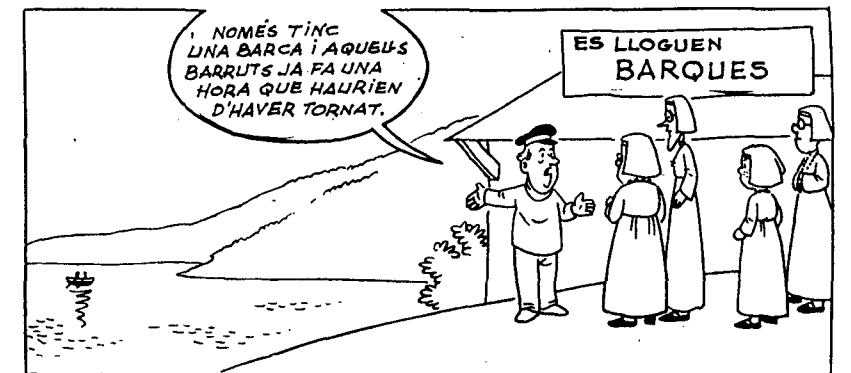
El millor, quan ens manen quelcom és: Dit i fet. No se'n treures, ara per naps ara per cols, de fer el ronso. Al contrari si fas tot seguit el que et manen, tot són avantatges: Estàs content d'haver ajudat i pots tornar més aviat a jugar o a fer les teves coses.

Treballar no podem; ni és encara l'hora. Almenys, doncs, ajudem. No fem gastar saliva en va, ni armem un "gran" avalot quan ens manen una "petita" cosa. La majoria de les vegades hem de reconèixer que hem estat uns babaus no fent al més aviat possible allò que ens manaven.

L'Evangeli ens diu que Jesús era obedient. Ho era perquè estimava de debò els pares. Sabia que tot el que ens manen és pel nostre bé i el de tots els de casa.

Una família, quan tots s'estimen de debò s'ajuden. I entre tots ho fan tot. Creieu-me, no siguem repatanis; "no ens fem dir les coses dues vegades".

L'EIXERIT.

Introducció a la Gramàtica

TEMA 17 (Determinacions circumstancials. Formes d'enllaç)

Fixeu-vos en la determinació circumstancial de la frase: *El nen dorm descansadament.* Va posada immediatament al costat del verb sense cap mot d'enllaç. Tampoc en porten les determinacions circumstancials de les frases que segueixen: *Vosaltres entreu aviat. Demà el pare i jo sortirem.*

Descansadament, aviat, demà, són determinacions circumstancials.

En canvi, vegeu els altres casos:

La meva germana broda una bandera amb or i argent durant les hores de classe. Jo he trobat una pilota al jardí, sota d'un arbre, entre la molsa.

En aquests casos les determinacions circumstancials van lligades al verb per mitjà dels mots *amb, durant, al, sota, prop,* que s'anomenen *preposicions.*

També es poden lligar al verb per mitjà d'una altra mena de mots que s'anomenen *conjuncions.* Exemples:

Vindrà quan faci bon temps.

Tothom us estimarà si practiqueu el bé.

Heus aquí algunes preposicions:

Preposicions simples: *a, en, de, amb, per, entre, contra, sense, fins, segons, vers, envers, durant, vora, sota.*

Preposicions compostes: *per a, des de, cap a, fins a, d'ençà de, a fi de, a través de, en contra de,*

enfrent de, al volt de.

Les conjuncions que relacionen fets circumstancials són, principalment:

Condicionals: *si.*

Temporals: *quan, mentre.*

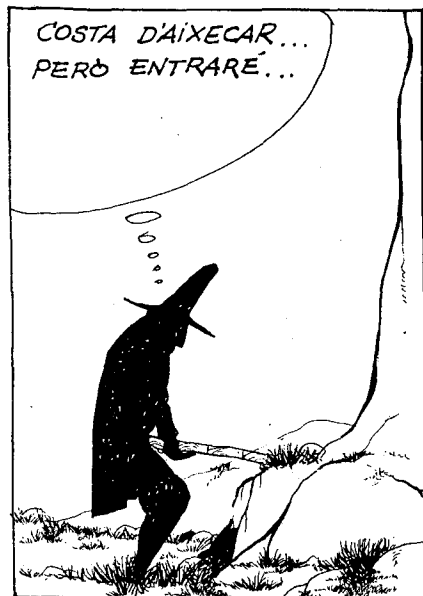
EXERCICIS. — 1. Destriar els elements complementaris circumstancials de les frases següents dient si estan enllaçats per preposició o per conjunció:

Vindrà quan farà bon temps. Tenia una font al carrer. Va tallar l'arbre amb una desral. Si fas bondat aniràs a passeig. Els companys es van trobar en un clap del bosc. Diumenge vam jugar un partit de futbol contra un club del poble veí. Mentre va fer bo va estar content. El gos va trobar el conill entre les bardisses. He trobat el teu germà al tramvia. Em va enviar una lletra sense firma. El brau i el lleó lluitaren fins a la mort. Tinc els llibres tancats en un armari amb pany i clau. He trobat a faltar la llibreta d'ençà d'ahir.

2. — Complementar les frases següents amb fets circumstancials enllaçats per mitjà d'alguna de les preposicions o conjuncions que hem posat abans:

Hem comprat una casa. Colom va descobrir l'Amèrica. Els arbres floreixen. Ens hem perdut. Ha plogut tota la nit. Els nostres germans han marxat. Hem trobat una serp. Ens hem aturat a reposar. El pagès llaura la terra. He portat un vas d'aigua. T'he vist. Se'ns ha penjat la pilota.

LA CIUTAT, EL POBLE, LA COMARÇA.

COSTA D'AIXECAR...
PERÒ ENTRARÉ...

VISCA! AIXÒ
ÉS EL REBOST.
ENTRARÉ
PER ON NO
ES PENSA

Ai! Ai!
L'ULL DE FOC
EM BUSCA A
MI. EL SENTO
APROP. M'HE
ENORGULLIT
MASSA D'ÉSSER
AMIC D'EN
MARTÍ

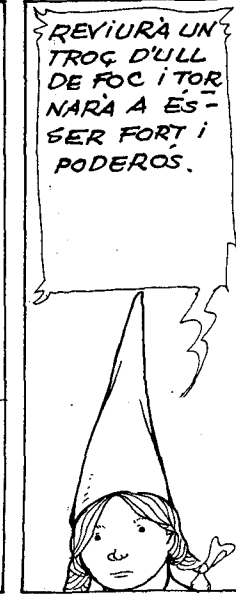
DONCS L'HAS FETA
BONA. SI ENS TRO-
BA... ENS OMLIRÀ
LA LLAR DE FUM I
NO PODREM ESCAPAR.

EL MELI ORGULL HA
DONAT VIDA A LIN
DELS TROÇOS DE L'ULL
DE FOC.

SOBRETOT NO
ENS BARALLEM
CADA VEGADA
QUE UN DE NO-
SALTRES FALLI.

REVIURÀ UN
TROC D'ULL
DE FOC I TOR-
NARÀ A ÉSSER
FORT I
PODERÓS.

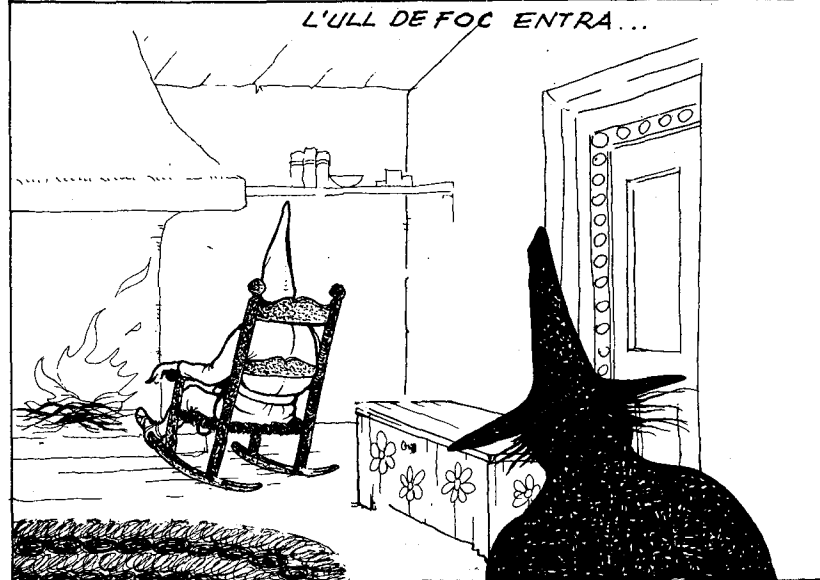
JO NO PUC RÈS...
I CADA VEGADA ÉS MÉS
APROP.

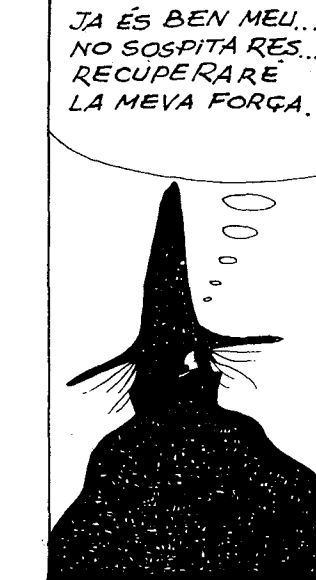
NOMÉS TU POTS
SALVAR-NOS MARTÍ!
SI ELL ET CONFON-
GUÉS AMB MI.

ENCENDRÉ LA
PIPA I US
AMAGUEU
DINS.

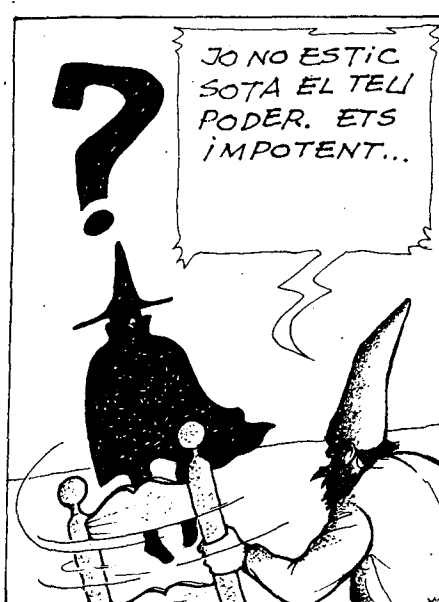
L'ULL DE FOC ENTRA...

JA ÉS BEN MELI...
NO SOSPITA RES...
RECUPERARÉ
LA MEVA FORÇA.

NO ET MOGUIS,
ETS EL MELI
SERVENT... FA-
RAS TOT EL QUE
ET DIGUI... GRA-
CIES A TU TOR-
NARÉ A ÉSSER
PODERÓS.

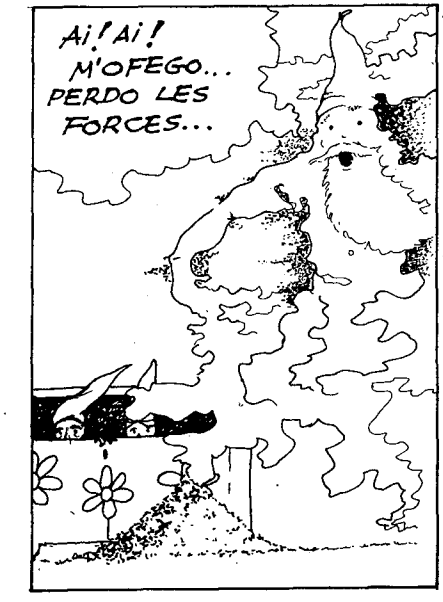
JO NO ESTIC
SOTA EL TELI
PODER. ETS
IMPOTENT...

TU TENS
LA PIPA...
ESTIC
PERDUT!

EN MARTÍ L'ENVOLTA DEL FUM DE LA PIPA
AUG! AUG!
ESTIC PERDUT... PERÒ
TU EM SEGUIRÀS...

Ai! Ai!
M'OFEGO...
PERDO LES
FORCES...

ENCARA BO QUE EM TENIES
APROP MARTÍ... LA PIPA T'HAU-
RIA SALVAT LA VIDA... PERÒ
PER SEMPRE MÉS SERIES
LIN FOLLET. PERÒ MIRA... LES
PEDRES NÈGRES S'LIAN TORNAT
CENDRA... HASSALVAT ELS
FOLLETS.

QUIN MAL MO-
MENT HE PAS-
SAT... ENCARA
EM DURA
L'ANGOIXA.

CONTINUARÀ

T'AGRADA FER NINOTS?

Envieu-los a "CATALUNYA
CRISTIANA" "L'EIXERIT"
València 244. Barcelona (7)
Indicant: nom, cognoms, edat
i adreça.

LES HISTÒRIES DE L'AVI PEP

Les tres herències

I - La del fill gran

Vet aquí que una vegada un bon home, molt pobre, es va morir. I va deixar en heretatge als seus tres fills els seus escassos bens. Al gran li va llegar un gall; al mitjà, un gat i al més petit uns clemàstecs ennegrits d'anys i anys d'aguantar la caldera sobre la llar.

Els tres minyons es varen quedar tots amoïnats pensant què en podien fer d'allò que el seu pare els havia deixat. Però, com que eren molt eixerits i emprenedors, decidiren de posar-se en camí i anar a córrer món, l'un per aquí, l'altre per enllà i l'altre per més enllà, confiats que les seves humils possessions podrien ésser la base de la seva fortuna. I fou així com el germà gran arribà un bon dia a un poble isolat en el més fons d'una vall, un poble estrany que es deia Vilababau. Féu cap a l'hostal i va demanar sopar. Li van dir que n'hi donarien, però que es donés pressa perquè se n'havien d'anar a la penitència. Ell no va entendre pas que volia dir allò i va demanar a l'hostaler que li expliqués. L'hostaler va dir:

— Com cada nit, en havent sopat, m tots els del poble, sortirem a fer la penitència. Com cada nit, carregats de cadenes i silicis, pujarem tots plegats a aquesta muntanya que hi ha als afores i demanarem al Sol que surti. Perquè si

no sortís i no ens donés la seva escalfor i la seva llum, tots moriríem.

El nostre amic va comprendre, després de l'explicació de l'hostaler, el perquè del nom del poble, doncs era ben clar que els seus habitants eren babaus i ben babaus. I aleshores decidí treure profit de la seva beneiteria. I així digué:

— Al meu país tenim un procediment més bó per a fer sortir el Sol. Tenim uns animalons de ploma i cresta vermella, que són els encarregats de fer-lo aparèixer cada matí. Perquè és de llei que l'astre els obbei-x'hi i quan el criden surt tot seguit.

L'hostaler, tof astorat, volgué saber quina mena de manera era aquella bèstia; el minyó li va ensenyar el gall i li va dir que si volia podien fer la prova. Que digués a tothom que aquella nit no fessin la processó a la muntanya per a demanar al Sol que sortís, que javeuria quan fos hora com l'animaló cridaria i sortiria el Sol.

Així ho feu l'hostaler, no massa convençut del que li havia dit el foraster. Corregué per tot el poble la veu d'allò que passava i tothom va acudir a l'hostal. I allà fou el discutir què farien o què no farien, que si s'ho creïen o no, allò que el minyó els deia. Tots hi ficaven cullerada: el batlle, el metge, el jutge, el mestre, el menescal i la llevadora, que eren els més savis, eren els que portaven la veu cantant.

I així, en polèmiques i discursos, s'anaren escolant les hores, sense que tota aquella colla acabés de decidir si feien o no feien la processó. I vet aquí que ja feia una bona estona després de mitja nit que el gall va cantar:

Quic, quiri quiiic!
quic quiri quiiic!

I tot aquella gent va caïllar de cop i, espantats i amb l'ai al cor, es quedaren immòvils guaitant per les finestres de l'hostal cap a llevant, per a veure si el sol sortia o no sortia.

I de sobte s'alçà novament el guirigall dels seus crits, que ara eren, però, crits d'admiració i d'alegria.

— Ja surt! ja surt el Sol! El Sol ha fet cas de la bèstia!

I tota aquella colla de ximplets no se'n sabien avenir i de seguida van dir al foraster que els vengués aquella bèstia, costés el que costés. El minyó es va fer pregar molt, dient-los que no se'n volia desprendre perquè no sabia pas on en podria trobar una altra. I ells anaven augmentant el preu fins que, com aquell que fa un gran sacrifici, el nostre amic acceptà la seva oferta. I els donà el gall a canvi d'un sac de diner; tan ple de diner que una mula amb prou feines el podia portar.

I fou així com el germà gran tornà a casa seva, més content que unes Pàsques i ric per sempre més.

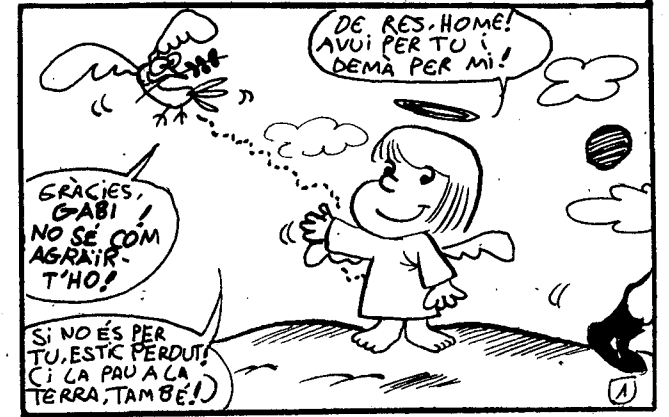
La Capsa de les Paraules

La capsa de les paraules
Frases fetes:
Ficar-hi cullerada
Amb l'ai al cor
Més content que unes Pàsques

Paraules:
Clemàstec
Babau
Astorat
Menescal
Escolar

Els eixerits col·laboren

GABI

Els eixerits col·laboren

L'autora de l'història que varem publicar en el número anterior es diu Rosa Fargas i té quinze anys. Perdona'ns amiga Rosa varem oblidar-nos de fer constar el teu nom.

Sopa de lletres

per TONI

L	C	A	M	E	V	A	B	O	C	A
P	N	M	R	V	O	N	U	N	C	I
A	A	R	A	E	A	E	R	G	E	N
P	L	A	R	R	A	R	B	O	L	E
S	B	P	R	D	R	C	O	A	L	C
L	A	E	M	A	R	O	S	E	L	C
O	S	E	I	S	A	O	M	A	E	G
A	D	E	S	G	R	O	C	D	M	E
L	A	C	R	E	F	A	C	I	R	O
M	B	L	A	U	T	X	I	E	I	
X	X	X	A	T	E	L	O	J	V	V

Buscar el nom de onze colors. Amb les lletres restants trobareu un verset dels evangelis, amb la cita on es troba.

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

Aliments frescos i naturals

YOGHOURT

Aliments frescos i naturals